

“วันพิพิธภัณฑ์แห่งชาติ”

ข่าวเนติบัณฑิตยสภา

ศูนย์ประชาสัมพันธ์เนติบัณฑิตยสภา / THE BAR ASSOCIATION INFORMATION CENTER

เดือนกันยายน ๒๕๖๑ ปีที่ ๓๑ ฉบับที่ ๓๕๐ ■ โทร. ๐ ๒๘๘๗ ๖๘๑๐, ๐ ๒๘๘๗ ๖๘๐๑-๗

<http://www.thethaibar.or.th>

ข่าว เนติบัณฑิตยสภา

พิธีวางพวงมาลาถวายสักการะพระอนุสาวรีย์
พระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้ารพีพัฒนศักดิ์ กรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์
เมื่อวันอังคารที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๑

นายชีพ จุลมนต์ นายกเนติบัณฑิตยสภา พร้อมคณะกรรมการเนติบัณฑิตยสภา ร่วมวางพวงมาลาถวายสักการะพระอนุสาวรีย์พระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้ารพีพัฒนศักดิ์ กรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์

นายสัตยา อรุณธารี ประธานอนุกรรมการประชาสัมพันธ์ พร้อมคณะอนุกรรมการประชาสัมพันธ์และกองบรรณาธิการ จุลสารข่าวเนติบัณฑิตยสภา ร่วมวางพวงมาลาถวายสักการะพระอนุสาวรีย์พระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้ารพีพัฒนศักดิ์ กรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์

เนื่องจากปก

ศิริอร เทศะบำรุง มณีสินธุ์*
วาสนา เกตุแห่ง**

“วันพิพิธภัณฑ์ไทย”

พิพิธภัณฑสถานถือกำเนิดขึ้นเป็นครั้งแรกในดินแดนสยามหรือประเทศไทย ตั้งแต่ครั้งรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ พระองค์ทรงจัดพิพิธภัณฑสถานส่วนพระองค์ ณ พระที่นั่งราชฤดี ต่อมาทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ย้ายสิ่งของจัดแสดงมาไว้ยังพระที่นั่งประพาสพิพิธภัณฑ์ อันเป็นที่มาของคำว่า “พิพิธภัณฑ์” ในเวลาต่อมา

เมื่อถึงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ทรงโปรดฯ ให้ย้ายโบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และสิ่งของต่าง ๆ จากพระที่นั่งประพาสพิพิธภัณฑ์ มาจัดแสดงในหอนิวซีเยม ณ หอคองคอเดีย ซึ่งเป็นอาคารใหม่ภายในพระบรมมหาราชวัง โดยมีพิธีเปิดหอนิวซีเยม หรือพิพิธภัณฑสถานหอคองคอเดีย ในวันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๔๑๗ ถือเป็นวันกำเนิดของพิพิธภัณฑสถานของชาติแห่งแรกในราชอาณาจักรไทย เพราะเป็นพิพิธภัณฑสถานของหลวงหรือทางราชการที่จัดตามหลักวิชาการสากลและเปิดให้สาธารณชนเข้าชมเป็นครั้งแรก

อ่านต่อหน้า ๔

* อัยการพิเศษฝ่ายประเมินผลการฝึกอบรม สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายอัยการ, อนุกรรมการประชาสัมพันธ์ เนติบัณฑิตยสภา, บรรณาธิการจุลสารข่าวเนติบัณฑิตยสภา ผู้เรียบเรียง
** นักประชาสัมพันธ์ปฏิบัติการ เนติบัณฑิตยสภา

ข่าวเนติบัณฑิตยสภา เดือน กันยายน ๒๕๖๑ ปีที่ ๓๑ ฉบับที่ ๓๕๐

สารบัญ

- ๒ ข่าวเนติบัณฑิตยสภา
- ๓ สารบัญ รายชื่อผู้จัดทำ เนื่องจากปก
- ๔ เนื่องจากปก
- ๖ ปัญหาจากข้อหาหรือกฎหมายที่น่าสนใจ
- ๑๑ คำพิพากษาฎีกาที่น่าสนใจ
- ๑๓ เจาะฎีกาเด่น
- ๑๕ ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมาย
- ๑๗ บทความเรื่อง “ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดชอบเมื่อรถยนต์สูญหาย เพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัย”
- ๒๐ ข้อสอบพร้อมธงคำตอบในการสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการอัยการ ในตำแหน่งอัยการผู้ช่วย พ.ศ. ๒๕๕๙ (สนามใหญ่) วิชากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง วันอาทิตย์ที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๐ ข้อ ๑๐
- ๒๒ มุมข่าว
- ๒๓ ข่าวเนติบัณฑิตยสภา
- ๒๔ บรรณาธิการแถลง

คณะผู้จัดทำ อนุกรรมการประชาสัมพันธ์ ที่ปรึกษา นายชัยวัฒน์ เกตุปรัชชาสวัสดิ์ ประธานฝ่ายอำนวยการ นายสัตยา อรุณธารี รองประธานฝ่ายอำนวยการ ● นายกฤษฎา บุญสมิต ฝ่ายอำนวยการ นายสุรพันธ์ ทิมกระจ่าง ● นายปรเมศวร์ อินทรชุมนุม ● นายมันเกียรติ ธนวิจิตรพันธ์ ● นางศิริอร เทศะบำรุง มณีสินธุ์ ● นายพงศ์พิเชษฐ จันทพรกิจ ● นายโกศลวัฒน์ อินทุจันทร์ยง ● นายวัชรินทร์ ภาณุรัตน์ ● ผศ.ดร.ศรีพัชรา สิทธิกัจจร กองบรรณาธิการ บรรณาธิการ นางศิริอร เทศะบำรุง มณีสินธุ์ ผู้ช่วยบรรณาธิการ ผศ.ดร.สมหมาย จันทรเรือง ● นายนิรันดร์ วุฒิววัฒน์ ● นายรังสิชัย บรรณกิจวิจารณ์ ● นายมนต์ชัย ชนินทรลีลา ● นายวัชรินทร์ ภาณุรัตน์ ● นายอำนาจ เนตยสุภา ● นางสาวมาติกา ธนเดชากุล ● นายทีปกร โกมลพันธ์พร ● นางปฐมณ เดชเคโซ ● นายไตรวิจิตร ผู้จินดา ฝ่ายดำเนินการ นางพรพรรณ แดงอ่อน ● นายสิทธิฤทธิ์ ไสวธนะ ● นางวาสนา เกตุแห่ง การเงิน นางกฤติญา โพธิ์งาม กะเปียน จัดส่ง นางณิชา โชคชัยมาดล

บทความหรือข้อคิดเห็นใดๆ ที่ปรากฏในข่าวเนติบัณฑิตยสภาเป็นผลงานของผู้เขียนโดยเฉพาะ กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย

จนถึงปีพุทธศักราช ๒๔๓๐ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ย้าย “มิวเซียม” จากพระบรมมหาราชวังไปจัดตั้งในพระราชวังบวรสถานมงคล (วังหน้า) โดยใช้พระที่นั่งส่วนหน้าสามองค์เป็นที่จัดแสดงโบราณวัตถุ คือ พระที่นั่งศิวิไลย์ พระที่นั่งพุทไธสวรรย์ และพระที่นั่งอิศราวินิจฉัย

ครั้งรัชกาลที่ ๗ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานอาคารหมู่พระวิมานทั้งหมดเป็นพิพิธภัณฑสถานสำหรับพระนคร โดยมีการจัดแสดงนิทรรศการถาวรเรื่องประวัติศาสตร์ไทย ในพระที่นั่งศิวิไลย์ เรื่องโบราณคดีประวัติศาสตร์และศิลปกรรม ในอาคารมหาสุรสิงหนาทและอาคารประพาสพิพิธภัณฑสถาน เรื่องประณีตศิลป์และชาติพันธุ์วิทยา ในอาคารหมู่พระวิมาน

พิพิธภัณฑสถาน จึงมีความสำคัญในฐานะสถาบันแห่งการอนุรักษ์มรดกอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ สถาบันแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต และเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ด้วยเหตุนี้ ในปีพุทธศักราช ๒๕๓๘ คณะรัฐมนตรีจึงได้มีมติเห็นชอบประกาศให้วันที่ ๑๙ กันยายนของทุกปี เป็นวันพิพิธภัณฑสถานไทย เพื่อน้อมรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ทรงเล็งเห็นความสำคัญของพิพิธภัณฑสถานต่อการปลูกฝังให้คนไทยรักและหวงแหนในมรดกศิลปวัฒนธรรม อันเป็นสิ่งที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของความเป็นไทย เพื่อประโยชน์อย่างมหาศาลต่อการศึกษาและการเรียนรู้ของปวงชนชาวไทยโดยทั่วกัน

ตลอดระยะเวลากว่า ๑๔๐ ปี นับตั้งแต่มิวเซียมหลวงได้ถือกำเนิดขึ้น กิจการของพิพิธภัณฑสถานก็ได้รับการพัฒนาตลอดมาทุกยุคทุกสมัย เพื่อดำรงไว้ซึ่งภารกิจในการดูแลรักษาโบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ ตลอดจนเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับวัตถุที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ ปัจจุบันมีพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติจัดตั้งอยู่ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศรวม ๔๒ แห่ง และอีกนับพันกว่าแห่งที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของหน่วยงานภาครัฐ เอกชน ทำให้ประเทศไทยได้ชื่อว่า

พิพิธภัณฑสถานมากแห่งหนึ่งในภูมิภาคนี้ โดยมีต้นแบบพิพิธภัณฑสถานแห่งแรกในประเทศไทยจากมิวเซียมหลวงและพัฒนาก้าวต่อมาสู่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติพระนคร ในปัจจุบัน

จุลสารข่าวเนติบัณฑิตยสภาฉบับนี้ จึงขอเสนอพิพิธภัณฑสถานอันเกี่ยวเนื่องกับพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว องค์ปฐมบรมสมาชิกแห่งเนติบัณฑิตยสภาผู้พระราชทานกำเนิด “พิพิธภัณฑสถานรัชกาลที่ ๖” เป็นพิพิธภัณฑสถานที่อยู่ในความดูแลของหน่วยบัญชาการรักษาดินแดน ตั้งอยู่ในอาคารราชวัลลภ ซึ่งเป็นอาคารโบราณสถาน สร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๖ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ พระราชทานนามอาคารและได้เสด็จพระราชดำเนินทรงเปิดอาคารอย่างเป็นทางการเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๗

พิพิธภัณฑสถานแห่งนี้ ได้แบ่งออกเป็น ๒ ห้อง ๒ ชั้น คือ “ห้องพระบารมีปกเกล้าฯ” ซึ่งอยู่บนชั้นที่ ๒ และ “ห้องรามจิตติ” ชั้นที่ ๓ ภายในห้องแรก คือ “ห้องพระบารมีปกเกล้าฯ” โดยจัดแสดงแบ่งออก ๕ ส่วน

จัดแสดงด้วยกัน ในส่วนแรกจะเรียกว่าโถงต้อนรับ หรือ โถงสักการะ จะมีพระบรมรูปรัชกาลที่ ๖ ทรงเครื่องพระมหาพิชัยยุทธ ซึ่งทรงเมื่อพระองค์ประกาศเข้าร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตรในสงครามโลกครั้งที่ ๑ ส่วนถัดไปเป็นส่วนจัดแสดงภาพพระราชประวัติของพระองค์ ตั้งแต่ทรงพระราชสมภพ ขณะทรงพระเยาว์ ทรงเป็นนักเรียนอังกฤษ ทรงขึ้นครองราชย์ ทรงอภิเษกสมรส และเสด็จสวรรคต ในส่วนที่ ๓ เป็นส่วนของพระราชกรณียกิจในการจัดตั้งกองเสือป่า จัดสร้างเรือรบหลวงพระร่วง การจัดตั้งเมืองดุสิตธานี การพระราชทานนามสกุลพระราชทานธงไตรรงค์ ฯลฯ ซึ่งยังมีพระราชกรณียกิจของพระองค์อีกมากมายที่ได้มอบไว้แก่ประเทศไทย ส่วนนี้ยังจัดแสดงพร้อมทั้งสิ่งของเครื่องใช้ในพระองค์ บางชิ้น ส่วนต่อมาจัดแสดงเกี่ยวกับกองกำลังเสือป่า ได้จำลองพื้นที่ห้องทุ่งนาที่อำเภออัมพวา จังหวัดราชบุรี ซึ่งพระองค์ทรงออกซ้อมรบกองกำลังเสือป่า และได้จัดแสดงพระเก้าอี้สนามที่พระองค์ทรงใช้จริงด้วย นอกจากนี้ ยังจัดแสดงเรื่องราวของยุวชนทหารที่พระองค์จัดตั้งขึ้นมาในช่วงของสงครามโลกครั้งที่ ๒ ซึ่งยุวชนทหารมีรากฐานจากกองกำลังเสือป่านั้นเอง ส่วนสุดท้ายของ

ชั้นนี้เป็นการจัดแสดงประวัติความเป็นมาในการจัดตั้งหน่วยบัญชาการกำลังสำรอง ซึ่งพื้นที่นี้แต่เดิม รัชกาลที่ ๕ ทรงมีพระราชประสงค์จะใช้ในกิจการทางทหาร แต่พระองค์ท่านทรงเสด็จสวรรคตเสียก่อน ต่อมา รัชกาลที่ ๖ จึงดำเนินตามพระราชดำริของพระองค์โดยจัดตั้งอาคารนี้เพื่อทหารราชวัลถนนั้นเอง

จากชั้น ๒ ขึ้นสู่ชั้น ๓ “ห้องรามจิตติ” ได้จัดแสดงฉลองพระองค์ในแบบต่าง ๆ ตู้เก็บฉลองพระองค์ทางทหาร ฉลองพระองค์แบบลำลอง และฉลองพระองค์ที่ทรงใช้ในการละคร เครื่องหมายยศอินธนู สายคันชีพ พระมาลา และฉลองพระบาทแบบต่าง ๆ ซึ่งผู้จัดแสดงนี้จัดสร้างขึ้นเป็นพิเศษอย่างถูกหลักวิชาการทุกอย่าง แสงของไฟ สภาพอากาศ หรือแมลงจะไม่สามารถทำลายเนื้อผ้าได้เลย ห้องนี้จึงใช้ทุนสูงมากในการดูแลฉลองพระองค์ของพระองค์ ฯลฯ

สำหรับผู้สนใจเข้าชม สามารถเข้าชมได้ทั้งบุคคล และหมู่คณะ โดยติดต่อไปที่กองยุทธการ และการข่าว หน่วยบัญชาการกำลังสำรอง เลขที่ ๒ ถนนสนามไชย แขวงพระบรมมหาราชวัง เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ วันจันทร์ - วันศุกร์ เวลา ๘.๓๐ - ๑๖.๐๐ น. เว้นวันหยุดราชการ

ที่มา ภาพหน้าปก ภาพประกอบ

- : เว็บไซต์ไทยรัฐออนไลน์ <http://www.thairath.co.th/content/676948>
- : เว็บไซต์ฐานข้อมูลพิพิธภัณฑสถานไทย http://www.sac.or.th/databases/museumdatabase/review_inside_ByMember_Detail.php?id=4&CID=119
- : เว็บไซต์กลุ่มเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ กรมศิลปากร <http://www.finearts.go.th/promotion>
- : เว็บไซต์มิวเซียมไทยแลนด์ http://www.museumthailand.com/King_Rama_VI_Museum
- : เว็บไซต์โอเคเนชั่น <http://oknation.nationtv.tv/blog/surasak/2012/06/22/entry-1>
- : เว็บไซต์อุทยานการเรียนรู้ https://www.tkpark.or.th/tha/articles_detail/178/วันพิพิธภัณฑสถานสืบค้นเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๑

การส่งร่างสัญญา/เอกสารทางกฎหมายให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจพิจารณา**

ข้อเท็จจริง

สำนักงาน ก. ขอหาหรือกรณีที่กระทรวง ข. โดยสำนักงาน ก. ได้เสนอเรื่องขอความเห็นชอบต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาเห็นชอบให้มหาวิทยาลัย ค. ซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีศักยภาพสูงจากต่างประเทศ เข้ามาจัดการศึกษาในประเทศไทย ในชั้นพิจารณาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี กระทรวง ง. ได้ให้ความเห็นว่าร่างข้อตกลงจัดการศึกษาโดยสถาบันอุดมศึกษาที่มีศักยภาพสูงจากต่างประเทศ ซึ่งจัดทำระหว่างคณะกรรมการ จ. กับ บริษัท ฉ. ซึ่งเป็นบริษัทเอกชนไทย (ผู้ยื่นคำขอจัดการศึกษา) อาจเป็นสัญญาหรือเอกสารทางกฎหมายที่หน่วยราชการจะต้องส่งให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจพิจารณาก่อนลงนามตามนัยมาตรา ๒๓ (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อหาหรือ

สำนักงาน ก. ขอหาหรือว่าร่างข้อตกลงการจัดการศึกษาโดยสถาบันอุดมศึกษาที่มีศักยภาพสูงจากต่างประเทศ เป็นหนังสือที่ต้องให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจพิจารณาก่อนการลงนามตามนัยมาตรา ๒๓ (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ หรือไม่^๑

คำวินิจฉัยของสำนักงานอัยการสูงสุด

สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่าหน่วยงานของรัฐสามารถส่งร่างสัญญา และ/หรือเอกสารทางกฎหมายไปให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจพิจารณาตามมาตรา ๒๓ (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓^๒ ได้ใน ๒ กรณี กล่าวคือ

๑) กรณีร่างสัญญา ได้มีมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๓๕^๓ วางหลักเกณฑ์ทั่วไปให้ส่วนราชการต่าง ๆ ส่งร่างสัญญาให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจพิจารณาก่อนลงนามเสมอ เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้นที่ไม่ต้องส่ง และเว้นแต่จะเป็นการทำสัญญาประเภทที่มีกฎหมายหรือระเบียบ ข้อบังคับกำหนดไว้ เป็นการเฉพาะเรื่องแล้ว ก็ให้ปฏิบัติไปตามนั้น

ทั้งนี้ กรณีที่มีบทบัญญัติของกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องส่งร่างสัญญาไปให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจพิจารณาให้ความเห็นชอบก่อนทำสัญญา ได้แก่ กรณีที่ไม่อาจทำสัญญาตามแบบที่คณะกรรมการนโยบายการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐกำหนดโดยความเห็นชอบของสำนักงานอัยการสูงสุดและจำเป็นต้องร่างสัญญาขึ้นใหม่ ตามมาตรา ๙๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐^๔ และกรณีการส่งร่างสัญญาร่วมลงทุนที่ผ่านการเจรจากับเอกชนที่ได้รับการ

* อัยการผู้เชี่ยวชาญ สำนักงานที่ปรึกษากฎหมาย สำนักงานอัยการสูงสุด

** ส่วนวนข้อหาหรือสำนักงานอัยการสูงสุด เลขรับที่ พ.๑๐๓/๒๕๖๑

^๑ สำนักงาน ก. ได้ขอหาหรือหลายประเด็น แต่บทความนี้ขอนำเสนอปัญหาจากข้อหาหรือเพียงประเด็นเดียว

^๒ พระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓

มาตรา ๒๓ สำนักงานอัยการสูงสุด นอกจากมีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับงานธุรการและงานวิชาการ เพื่อสนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้แก่พนักงานอัยการแล้ว ให้มีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้ด้วย...

(๒) ให้คำปรึกษา และตรวจร่างสัญญาหรือเอกสารทางกฎหมายให้แก่รัฐบาลและหน่วยงานของรัฐ ...

^๓ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ได้แจ้งเวียนมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๓๕ ให้หน่วยราชการทราบ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ นร ๐๒๐๕/ว๑๓๘ ลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๓๕

^๔ พระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๙๓ หน่วยงานของรัฐต้องทำสัญญาตามแบบที่คณะกรรมการนโยบายกำหนดโดยความเห็นชอบของสำนักงาน

คัดเลือกให้ร่วมลงทุนให้สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณา มาตรา ๔๐ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการให้เอกชนร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ พ.ศ. ๒๕๕๖^๕

ส่วนกรณีที่กฎหมายกำหนดให้อยู่ในดุลพินิจของหน่วยงานของรัฐที่จะส่งร่างสัญญาให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจพิจารณา เช่น กรณีที่หน่วยงานของรัฐทำสัญญาโดยมีข้อความหรือรายการแตกต่างไปจากแบบสัญญาที่คณะกรรมการนโยบายการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐกำหนด โดยความเห็นชอบของสำนักงานอัยการสูงสุด หากหน่วยงานของรัฐเห็นว่าจะมีปัญหาในทางเสียเปรียบหรือไม่รัดกุมพอ ก็ให้ส่งร่างสัญญานั้นไปให้สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาให้ความเห็นชอบก่อน ตามมาตรา ๔๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐^๖

๒) กรณีเอกสารทางกฎหมาย ไม่มีบทบัญญัติกำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องส่งให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจพิจารณา จึงเป็นดุลพินิจของรัฐบาลหรือหน่วยงานของรัฐที่จะพิจารณาส่งให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจพิจารณาหรือไม่ก็ได้ โดยในกรณีที่หน่วยงานของรัฐทำเอกสารซื้อหรือจ้างและประกาศเชิญชวนโดยมีข้อความหรือรายการแตกต่างไปจากแบบสัญญาที่คณะกรรมการนโยบายการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐกำหนดโดยความเห็นชอบของสำนักงานอัยการสูงสุด ข้อ ๔๓ ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐^๗ ได้กำหนดแนวทางในการใช้ดุลพินิจว่า หากหัวหน้าหน่วยงานของรัฐเห็นว่าจะมีปัญหาในทางเสียเปรียบหรือไม่รัดกุมพอ ให้ส่งร่างเอกสารซื้อหรือจ้างและประกาศเชิญชวนนั้นไปให้สำนักงานอัยการสูงสุด

อัยการสูงสุด ทั้งนี้ แบบสัญญานั้นให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาด้วย

การทำสัญญารายใดถ้าจำเป็นต้องมีข้อความหรือรายการแตกต่างไปจากแบบสัญญาตามวรรคหนึ่ง โดยมีสาระสำคัญตามที่กำหนดไว้ในแบบสัญญาและไม่ทำให้หน่วยงานของรัฐเสียเปรียบ ก็ให้กระทำได้ เว้นแต่หน่วยงานของรัฐเห็นว่าจะมีปัญหาในทางเสียเปรียบหรือไม่รัดกุมพอ ก็ให้ส่งร่างสัญญานั้นไปให้สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาให้ความเห็นชอบก่อน

ในกรณีที่ไม้อาจทำสัญญาตามแบบสัญญาตามวรรคหนึ่งได้ และจำเป็นต้องร่างสัญญาขึ้นใหม่ ให้ส่งร่างสัญญานั้นไปให้สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาให้ความเห็นชอบก่อน เว้นแต่การทำสัญญาตามแบบที่สำนักงานอัยการสูงสุดได้เคยให้ความเห็นชอบมาแล้ว ก็ให้กระทำได้

ในกรณีจำเป็นต้องทำสัญญาเป็นภาษาต่างประเทศ ให้ทำเป็นภาษาอังกฤษและต้องจัดทำข้อสรุปสาระสำคัญของสัญญาเป็นภาษาไทยตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการนโยบายประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา เว้นแต่การทำสัญญาเป็นภาษาต่างประเทศตามแบบสัญญาที่คณะกรรมการนโยบายกำหนด

ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ได้ทำสัญญาตามแบบสัญญาตามวรรคหนึ่งหรือไม่ได้ส่งร่างสัญญาให้สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาให้ความเห็นชอบก่อนตามวรรคสองหรือวรรคสาม หรือตามมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง แล้วแต่กรณี ให้หน่วยงานของรัฐส่งสัญญานั้นให้สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาให้ความเห็นชอบในภายหลังได้ เมื่อสำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาให้ความเห็นชอบแล้วหรือเมื่อสำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาเห็นชอบแต่ให้แก้ไขสัญญา ถ้าหน่วยงานของรัฐแก้ไขสัญญานั้นให้เป็นไปตามความเห็นของสำนักงานอัยการสูงสุดแล้ว ให้ถือว่าสัญญานั้นมีผลสมบูรณ์...

^๕ พระราชบัญญัติการให้เอกชนร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ พ.ศ. ๒๕๕๖

มาตรา ๔๐ ภายในสิบห้าวันนับแต่เมื่อได้ผลการคัดเลือกเอกชน และผลการเจรจา และได้จัดทำร่างสัญญาร่วมลงทุนกับเอกชนที่ได้รับคัดเลือกให้ร่วมลงทุนแล้วเสร็จ ให้คณะกรรมการคัดเลือกดำเนินการดังต่อไปนี้...

(๒) ส่งร่างสัญญาร่วมลงทุนที่ผ่านการเจรจากับเอกชนที่ได้รับการคัดเลือกให้ร่วมลงทุน ให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจพิจารณา โดยให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการให้แล้วเสร็จและเสนอร่างสัญญาร่วมลงทุนที่ตรวจพิจารณาแล้ว ต่อรัฐมนตรีกระทรวงเจ้าสังกัดภายในสี่สิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับร่างสัญญาร่วมลงทุน

^๖ คุรยละเอียดในเชิงอรรถที่ ๔

^๗ ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐

ข้อ ๔๓ ให้เจ้าหน้าที่จัดทำเอกสารซื้อหรือจ้างด้วยวิธีประกวดราคาอิเล็กทรอนิกส์ พร้อมประกาศเชิญชวน ตามแบบที่คณะกรรมการนโยบายกำหนด

การจัดทำเอกสารซื้อหรือจ้างและประกาศเชิญชวนตามวรรคหนึ่ง ถ้าจำเป็นต้องมีข้อความ หรือรายการแตกต่างไปจาก

พิจารณาให้ความเห็นชอบก่อน

สำหรับร่างข้อตกลงการจัดการศึกษาโดยสถาบันอุดมศึกษาที่มีศักยภาพสูงจากต่างประเทศตามกรณีหารือนี้ แม้เป็นข้อตกลงที่จำเป็นต้องทำเพื่อให้เกิดความชัดเจนว่าเอกชนผู้ขออนุญาตตกลงจะดำเนินการใด ภายใต้กรอบเวลาและเงื่อนไขใด แต่เนื้อหาของข้อตกลงไม่ปรากฏเงื่อนไขที่อาจก่อให้เกิดภาระหน้าที่แก่หน่วยของรัฐ จึงมิใช่ร่างสัญญาหรือเอกสารทางกฎหมายที่มีกฎหมายหรือระเบียบกำหนดว่าต้องส่งให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจสอบพิจารณา อย่างไรก็ตามหากหน่วยงานเจ้าของเรื่องใช้ดุลพินิจส่งเรื่องให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจสอบพิจารณา สำนักงานอัยการสูงสุดก็มีอำนาจตรวจสอบพิจารณาได้ ตามนัยมาตรา ๒๓ (๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓

หมายเหตุ

๑. มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๓๕ ได้ยกเลิกมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวกับการส่งร่างสัญญาให้กรมอัยการตรวจสอบพิจารณาจำนวน ๙ ฉบับ โดยนำสาระสำคัญมากำหนดรวมไว้เป็น “**หลักเกณฑ์การส่งร่างสัญญาให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจสอบพิจารณา**” ดังนี้

๑) การทำสัญญาโดยปกติให้ทำเป็นภาษาไทย ยกเว้นในกรณีที่ต้องทำเป็นภาษาต่างประเทศ ให้ทำเป็นภาษาอังกฤษ^๘

การทำสัญญาของส่วนราชการ หรือรัฐวิสาหกิจในต่างประเทศจะเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาของประเทศที่หน่วยงานนั้นตั้งอยู่ก็ได้

๒) ให้ส่วนราชการต่าง ๆ ส่งร่างสัญญาให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจสอบพิจารณา ก่อนลงนามสัญญา

๓) ให้รัฐวิสาหกิจทุกประเภทส่งร่างสัญญาต่อไปนี้ ให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจสอบพิจารณาก่อนลงนามสัญญา

๓.๑) การทำสัญญาผูกพันกับบุคคล นิติบุคคล หรือสถาบันอื่นใดในต่างประเทศซึ่งมิใช่การดำเนินงานตามปกติธุระ หรือ

๓.๒) การทำสัญญาที่เห็นว่าอาจจะมีปัญหาทางกฎหมาย หรือเสียเปรียบ หรือไม่รัดกุม หรือ

๓.๓) การทำสัญญาผูกพันที่ใช้จ่ายจากงบประมาณรายจ่ายประจำปีของรัฐตั้งขึ้นเพื่อการหนึ่งการใด โดยเฉพาะ ซึ่งมีใช้เพื่อเป็นรายจ่ายในการดำเนินการตามปกติธุระ

สำหรับการทำสัญญาในกรณีอื่น ให้อยู่ในดุลพินิจของรัฐวิสาหกิจที่จะพิจารณาส่งร่างสัญญาให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจสอบพิจารณาหรือไม่ก็ได้

๔) การทำสัญญาตามข้อ ๒ และข้อ ๓ ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องส่งร่างสัญญาให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจสอบพิจารณาในกรณีดังต่อไปนี้

๔.๑) การทำสัญญาตามแบบที่เคยผ่านการตรวจสอบพิจารณาของสำนักงานอัยการสูงสุดมาแล้ว หรือการทำสัญญาที่จำเป็นต้องมีข้อความหรือรายการแตกต่างไปจากแบบดังกล่าวเพียงเล็กน้อยในประเด็นที่มีใช้สาระสำคัญและไม่ทำให้ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจเสียเปรียบ

๔.๒) การทำสัญญาของส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจที่ตั้งอยู่ในต่างประเทศ ซึ่งผ่านการตรวจสอบพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญท้องถิ่นหรือผู้รู้กฎหมายของส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจนั้นแล้ว

๕) หลักเกณฑ์นี้ไม่ใช้บังคับกับการทำสัญญาตามแบบและวิธีการที่กำหนดตามกฎหมายและระเบียบ หรือข้อบังคับที่คณะรัฐมนตรีให้ใช้บังคับเป็นการเฉพาะเรื่อง

แบบที่คณะกรรมการนโยบายกำหนด โดยมีสาระสำคัญตามที่กำหนดไว้ในแบบและไม่ทำให้หน่วยงานของรัฐเสียเปรียบก็ให้กระทำได้ เว้นแต่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐเห็นว่า จะมีปัญหาในทางเสียเปรียบหรือไม่รัดกุมพอ ก็ให้ส่งร่างเอกสารชื่อหรืออ้าง และประกาศเชิญชวนดังกล่าว ไปให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจสอบพิจารณา...

^๘ กรณีการจัดซื้อจัดจ้างตามพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ ต้องดำเนินการตาม มาตรา ๙๓ วรรค ๔ ซึ่งบัญญัติว่า “ในกรณีจำเป็นต้องทำสัญญาเป็นภาษาต่างประเทศ ให้ทำเป็นภาษาอังกฤษและต้องจัดทำข้อสรุปสาระสำคัญแห่งสัญญาเป็นภาษาไทยตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการนโยบายประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

๖) ให้ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นผู้มีอำนาจตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์นี้

๒. ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๙๐-๖๙๑/๒๕๒๖ เกี่ยวกับการส่งร่างสัญญาไปให้สำนักงานอัยการสูงสุด (กรมอัยการ เดิม) กรณีคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารงานเงินกู้ธนาคารโลกและกำหนดอำนาจหน้าที่ให้บริหารงานเงินกู้ธนาคารโลกในส่วนของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทแทนคณะรัฐมนตรีได้ทุกประการ รวมทั้งควบคุมการดำเนินการซื้อขายและการว่าจ้างด้วย และคณะกรรมการฯ มีมติให้ใช้ร่างสัญญาโดยไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาของกรมอัยการ โดยต้องเสนอให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาอนุมัติก่อน ซึ่งคดีดังกล่าวปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ สร.๐๔๐๓/ว.๑๑๑ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๐๙ ถึงทุกกระทรวง ทบวง กรมแจ้งว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้ส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ส่วนร่างสัญญาให้กรมอัยการตรวจเสียก่อน เว้นแต่สัญญาใดที่เคยผ่านการตรวจพิจารณาของกรมอัยการมาแล้ว หากจะทำสัญญาตามแบบเดียวกัน หรือการทำสัญญาตามแบบทำระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจ้างฯ และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุฯ จึงไม่ต้องส่งให้กรมอัยการตรวจพิจารณาอีก และต่อมาได้มีหนังสือเลขาธิการคณะรัฐมนตรีอีก ๓ ฉบับ แจ้งมติคณะรัฐมนตรีผ่อนผันแก่รัฐวิสาหกิจมาเป็นลำดับ โดยตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ สร.๐๔๐๓/ว.๓ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๑๑ แจ้งว่าร่างสัญญาของรัฐวิสาหกิจนั้นถ้ารัฐมนตรีเจ้าสังกัดเห็นว่าไม่จำเป็นต้องส่งให้กรมอัยการตรวจพิจารณาอีก ก็ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องส่งให้กรมอัยการตรวจพิจารณา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าเป็นเรื่องบริหารงานเงินกู้ธนาคารโลกซึ่งหากเป็นคณะรัฐมนตรีก็อาจมติเช่นนี้ได้ มติของคณะกรรมการดังกล่าวย่อมมีผลบังคับโดยชอบ เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นรัฐมนตรีเจ้าสังกัดได้อนุมัติแล้วการไม่ส่งร่างสัญญาไปให้กรมอัยการตรวจพิจารณาจึงไม่เป็นการฝ่าฝืนมติคณะรัฐมนตรี

๓. กรณีที่หน่วยงานของรัฐทำเอกสารซื้อหรือจ้างและประกาศเชิญชวนโดยมีข้อความหรือรายการ

แตกต่างไปจากแบบสัญญาที่คณะกรรมการนโยบายการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐกำหนด โดยความเห็นชอบของสำนักงานอัยการสูงสุด ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ ได้กำหนดแนวทางในการใช้ดุลพินิจว่า หากหัวหน้าหน่วยงานของรัฐเห็นว่าจะมีปัญหาในทางเสียเปรียบหรือไม่รัดกุมพอ ให้ส่งร่างเอกสารซื้อหรือจ้างและประกาศเชิญชวนนั้นไปให้สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาให้ความเห็นชอบก่อน ซึ่งใช้บังคับกับการจัดซื้อจัดจ้างโดยวิธีประกาศเชิญชวนทั่วไปทั้ง ๓ วิธี กล่าวคือ

๑) วิธีตลาดอิเล็กทรอนิกส์ (e-market) เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในระเบียบกระทรวงการคลังฯ ข้อ ๓๔

๒) วิธีประกวดราคาอิเล็กทรอนิกส์ เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในระเบียบกระทรวงการคลังฯ ข้อ ๔๓

๓) วิธีสอบราคา เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในระเบียบกระทรวงการคลังฯ ข้อ ๖๑

๔. สำนักงานอัยการสูงสุดได้เคยแจ้งข้อสังเกตแก่หน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ และระเบียบที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการส่งสัญญาที่ลงนามแล้วมาให้สำนักงานอัยการสูงสุด โดยเน้นย้ำว่า “หน่วยงานของรัฐจะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ ระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ และปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ หรือประกาศอื่นที่เกี่ยวข้อง รวมถึงประกาศคณะกรรมการนโยบายการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ เรื่อง แบบสัญญาเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างตามพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ ทั้งนี้ หากหน่วยงานของรัฐประสงค์จะทำสัญญาที่นอกเหนือจากที่กำหนดในแบบสัญญาเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างตามประกาศดังกล่าว และประสงค์ให้สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาตรวจร่างสัญญา ก็ควรรีบดำเนินการล่วงหน้าและส่งร่างสัญญาไปให้สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาก่อนลงนามในสัญญาด้วย เนื่องจากการส่งสัญญาที่ลงนามแล้วให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจ

พิจารณานั้นต้องมีเหตุผลความจำเป็นในการดำเนินการดังกล่าวเป็นรายกรณีไป” (สำนวนร่างสัญญา เลขรับที่ ๑๗๓/๒๕๖๑)

๕. มาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐^๙ ได้กำหนดให้การจัดซื้อจัดจ้างบางกรณีไม่ต้องทำเป็นสัญญา โดยหน่วยงานของรัฐอาจจัดทำข้อตกลงเป็นหนังสือ และในกรณีที่การจัดซื้อจัดจ้างมีวงเงินเล็กน้อยตามที่กำหนดในกฎกระทรวง^{๑๐} จะไม่ทำข้อตกลงเป็นหนังสือก็ได้ แต่ต้องมีหลักฐานในการจัดซื้อจัดจ้างนั้น ทั้งนี้ ไม่มีบทบัญญัติกำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องส่งเอกสารดังกล่าวให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจพิจารณา ดังนั้น ในกรณีดังกล่าวหน่วยงานของรัฐจึงไม่ต้องส่งข้อตกลงเป็นหนังสือหรือหลักฐานในการจัดซื้อ

จัดจ้างไปให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจพิจารณาแต่อย่างใด

๖. ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ อ.๒๐๒/๒๕๕๓ คดีหมายเลขแดงที่ อ.๔๕๖/๒๕๕๗ เกี่ยวกับการซื้อขายทรัพย์สินซึ่งมีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการไว้โดยเฉพาะ โดยวินิจฉัยว่าเมื่อการซื้อขายทรัพย์สินโรงงานสุราบางยี่ขัน แห่งที่ ๒ ดำเนินการโดยชอบตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติที่ราชพัสดุ พ.ศ. ๒๕๑๘ แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องส่งร่างสัญญาซื้อขายทรัพย์สินโรงงานสุราบางยี่ขัน แห่งที่ ๒ ให้สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาตามข้อ ๑๓๒ วรรคสาม ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕^{๑๑}

เว้นแต่การทำสัญญาเป็นภาษาต่างประเทศตามแบบสัญญาที่คณะกรรมการนโยบายกำหนด

^๙ พระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๙๖ หน่วยงานของรัฐอาจจัดทำข้อตกลงเป็นหนังสือโดยไม่ทำตามแบบสัญญาตามมาตรา ๙๓ ก็ได้ เฉพาะในกรณี ดังต่อไปนี้

- (๑) การจัดซื้อจัดจ้างโดยวิธีคัดเลือกตามมาตรา ๕๖ (๑) (ค) หรือการจัดซื้อจัดจ้างโดยวิธีเฉพาะเจาะจงตามมาตรา ๕๖ (๒) (ข) (ง) หรือ (ฉ) หรือการจ้างที่ปรึกษาโดยวิธีเฉพาะเจาะจงตามมาตรา ๗๐ (๓) (ข)
- (๒) การจัดซื้อจัดจ้างจากหน่วยงานของรัฐ
- (๓) กรณีที่คู่สัญญาสามารถส่งมอบพัสดุได้ครบถ้วนภายในห้าวันทำการนับตั้งแต่วันถัดจากวันทำข้อตกลงเป็นหนังสือ
- (๔) การเช่าซึ่งผู้เช่าไม่ต้องเสียเงินอื่นใดนอกจากค่าเช่า
- (๕) กรณีอื่นตามที่คณะกรรมการนโยบายประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

ในกรณีที่การจัดซื้อจัดจ้างมีวงเงินเล็กน้อยตามที่กำหนดในกฎกระทรวง จะไม่ทำข้อตกลงเป็นหนังสือไว้ต่อกันก็ได้ แต่ต้องมีหลักฐานในการจัดซื้อจัดจ้างนั้น

ในการออกกฎกระทรวงตามวรรคสองจะกำหนดวงเงินเล็กน้อยให้แตกต่างกันตามขนาดหรือประเภทของหน่วยงานของรัฐก็ได้

^{๑๐} กฎกระทรวงกำหนดวงเงินการจัดซื้อจัดจ้างพัสดุโดยวิธีเฉพาะเจาะจง วงเงินการจัดซื้อจัดจ้างที่ไม่ทำข้อตกลงเป็นหนังสือ และวงเงินการจัดซื้อจัดจ้างในการแต่งตั้งผู้ตรวจรับพัสดุ พ.ศ. ๒๕๖๐

ข้อ ๔ ในกรณีที่การจัดซื้อจัดจ้างมีวงเงินเล็กน้อยไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท จะไม่ทำข้อตกลงเป็นหนังสือไว้ต่อกันก็ได้ แต่ต้องมีหลักฐานในการจัดซื้อจัดจ้างนั้น

^{๑๑} ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ถูกยกเลิกโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ ทั้งนี้ ข้อ ๑๓๒ วรรคสามของระเบียบดังกล่าว (ความว่า “ในกรณีที่เมื่ออาจทำสัญญาตามตัวอย่างที่คณะกรรมการว่าด้วยการพัสดุกำหนดได้ และจำเป็นต้องร่างสัญญาขึ้นใหม่ต้องส่งร่างสัญญานั้นให้สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาก่อน เว้นแต่หัวหน้าส่วนราชการเห็นสมควรทำสัญญาตามแบบที่เคยผ่านการพิจารณาของสำนักงานอัยการสูงสุดมาแล้ว ก็ให้กระทำได้”) มีหลักการเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ตามมาตรา ๙๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐ (ดูรายละเอียดในเชิงอรรถที่ ๔)

คำพิพากษากฎีกาที่น่าสนใจ

“พยายามปล้นทรัพย์”

ผศ.ดร.สมหมาย จันทรเรือง*

ความผิดฐานปล้นทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา ถ้าทำไม่สำเร็จจะมีความผิดฐานพยายามปล้นทรัพย์หรือไม่ หรือ ไม่เป็นความผิดฐานปล้นทรัพย์ ซึ่งมีบทบัญญัติสำคัญที่เป็นหลัก ในการวินิจฉัย ๒ มาตรา คือ มาตรา ๓๔๐ และมาตรา ๘๐

“มาตรา ๓๔๐ ผู้ใดชิงทรัพย์โดยร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้นั้นกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

ถ้าในการปล้นทรัพย์ผู้กระทำความผิดคนหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วย ผู้กระทำความผิดระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบสองปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

ถ้าการปล้นทรัพย์ได้กระทำโดยแสดงความทารุณจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ใช้ปืนยิง ใช้วัตถุระเบิดหรือกระทำทรมาณ ผู้กระทำความผิดระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

ถ้าการปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดระวางโทษประหารชีวิต”

ความผิดฐานปล้นทรัพย์ก็คือความผิดฐานชิงทรัพย์ ซึ่งได้ร่วมกระทำความผิดตั้งแต่สามคนขึ้นไป

องค์ประกอบภายนอก

- (๑) เอาไป
- (๒) ทรัพย์ของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย
- (๓) โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าในทันทีนั้น จะใช้กำลังประทุษร้าย
- (๔) โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป (หมายถึงตัวการด้วยกันตามมาตรา ๘๓)

องค์ประกอบภายใน

- (๑) เจตนาธรรมตา ซึ่งต้องคลุมถึง (ก) การเอาไป (ข) ทรัพย์เป็นของผู้อื่น หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย (ค)

ใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าในทันทีนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย และ (ง) ร่วมกระทำด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป คือ ต้องรู้ว่าการชิงทรัพย์นั้นจะร่วมกระทำกันด้วยตั้งแต่สามคนขึ้นไป

(๒) เจตนาทุจริต ซึ่งต้องเป็นมูลเหตุให้เอาทรัพย์ของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไป

(๓) มูลเหตุชักจูงใจ อย่างใดอย่างหนึ่งใน ๕ ประการดังต่อไปนี้

(ก) ให้ความสะดวกแก่การลักทรัพย์ หรือการพาทรัพย์นั้นไป

(ข) ให้อภัยให้ชิงทรัพย์นั้น

(ค) ยึดถือเอาทรัพย์นั้นไว้

(ง) ปกปิดการกระทำความผิดนั้น หรือ

(จ) ให้อภัยจากการจับกุม

ซึ่งต้องเป็นมูลเหตุชักจูงใจให้ผู้กระทำความผิดใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าในทันทีที่ทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย

ในสถานการณ์การกระทำความผิด ประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติไว้ดังนี้

“มาตรา ๘๐ ผู้ใดลงมือกระทำความผิดแต่กระทำไปไม่ตลอด หรือกระทำไปตลอดแล้ว แต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล ผู้นั้นพยายามกระทำความผิด

ผู้ใดพยายามกระทำความผิด ผู้นั้นต้องระวางโทษสองในสามส่วนของโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น”

องค์ประกอบของการพยายามกระทำความผิด ได้แก่

(๑) ต้องมีเจตนาและลงมือแล้ว ไม่ใช่เพียงอยู่ในขั้นเตรียมการและต้องมีเจตนามาก่อน หากไม่เจตนาย่อมไม่มีความผิดฐานพยายาม

(๒) กระทำไปไม่ตลอด คือ ลงมือกระทำแล้วอาจยับยั้งเสียเอง หรือมีปัจจัยภายนอกมายับยั้งทำให้ไม่เกิดผลสำเร็จ

(๓) กระทำไปตลอดแล้วแต่ไม่บรรลุผล คือ ลงมือกระทำเสร็จสิ้นกระบวนการแล้ว แต่ไม่เกิดผลสำเร็จด้วยเหตุปัจจัยต่าง ๆ

การกระทำความผิดฐานพยายามปล้นทรัพย์เป็นความผิดหรือไม่นั้น มีคำพิพากษากฎีกาที่ ๖๙๘๔/๒๕๕๘ วินิจฉัยในสาระสำคัญ ดังนี้

* ผู้ช่วยอธิการบดี และคณบดีคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓, ๘๐, ๘๓, ๒๙๕, ๓๔๐ ตรี ๓๖๔, ๓๖๕ ตรี คมตัดเหล็กขนาดใหญ่ ฤงมือหนึ่งเข็มขัดนิรภัยสำหรับปืนเสาสูงและเหล็กรัดรองเท้าสำหรับปืนเสาสูงของกลาง และนับโทษจำเลยที่ ๑ ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๓๒๘/๒๕๕๖ ของศาลชั้นต้น

จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๑ รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ลงโทษต่อ แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยทั้งสามขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษา จำเลยทั้งสามมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๒, ๓๖๕, (๑) (๒), ๒๙๕ ฐานบุกรุก จำคุกคนละ ๒ ปี และปรับคนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ฐานทำร้ายร่างกาย จำคุกคนละ ๔ เดือน และปรับคนละ ๔,๐๐๐ บาท รวมจำคุกคนละ ๒ ปี ๔ เดือน และปรับ ๑๔,๐๐๐ บาท จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุกคนละ ๑ ปี ๒ เดือน และปรับคนละ ๗,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้คนละ ๒ ปี ให้คุมความประพฤติจำเลยทั้งสามมีกำหนด ๑ ปี โดยให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ ๔ ครั้ง และให้จำเลยทั้งสามกระทำการกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยทั้งสามเห็นสมควรเป็นเวลา ๒๐ ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา ตามมาตรา ๕๖ ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐ ตรีของกลาง ยกคำขอโจทก์ที่ขอให้ลงโทษต่อและยกฟ้องข้อหาพยายามปล้นทรัพย์

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดฐานประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๐, ๓๔๐ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๔๐ ตรี, ๓๖๕ (๑) (๒) (๓) ประกอบมาตรา ๓๖๔, ๘๓ การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นกรรมาเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันพยายามปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธติดตัวไปด้วยและโดยใช้ยานพาหนะ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ จำคุกคนละ ๑๒ ปี จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาเป็นเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุกคนละ ๖ ปี ตรี คมตัดเหล็กขนาดใหญ่ ๒ อัน ฤงมือหนึ่ง ๑ คู่ เข็มขัดนิรภัยสำหรับปืนเสาสูง ๑ เส้น และเหล็กรัดรองเท้าสำหรับปืนเสาสูง ๑ อัน ของกลาง นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยทั้งสามฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสามกับพวกร่วมกันบุกรุกทำร้ายร่างกาย และพยายามปล้นทรัพย์ จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพแล้วพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามกระทำความผิดฐานร่วมกันบุกรุก และร่วมกันทำร้ายร่างกาย ยกฟ้องโจทก์ข้อหาพร้อมกันพยายามปล้นทรัพย์ โดยวินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นเพียงการเตรียมการเท่านั้นยังไม่ถึงขั้นกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์ จำเลยทั้งสามไม่อุทธรณ์ โจทก์อุทธรณ์ว่าจำเลยทั้งสามลงมือกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์แล้ว ดังนั้น ความผิดฐานร่วมกันบุกรุก และร่วมกันทำร้าย รวมทั้งจำเลยทั้งสามมีเจตนาร่วมกันปล้นสายไฟฟ้าตามฟ้อง จึงยุติไปตามคำพิพากษาชั้นต้น คงมีปัญหาคือวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสามเพียงว่า การกระทำของจำเลยทั้งสามถึงขั้นลงมือกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์แล้วหรือไม่ จากข้อเท็จจริงที่ฟังได้ว่า จำเลยทั้งสามกับพวกมีเจตนาร่วมกันปล้นสายไฟฟ้าตามที่โจทก์ฟ้อง การที่จำเลยทั้งสามบุกรุกเข้าไปในสถานที่เก็บรักษาสายไฟฟ้าดังกล่าว ทั้งยังทำร้ายผู้เสียหาย ซึ่งครอบครองดูแลสถานที่นั้น อันเป็นส่วนหนึ่งของการปล้นทรัพย์ในคดีนี้ จึงเป็นการลงมือกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์แล้วไม่ใช่เพียงเตรียมการ แม้จำเลยทั้งสามจะหลบหนีไปก่อน โดยไม่แตะต้องสายไฟฟ้าก็เป็นการลงมือกระทำความผิดแล้ว แต่กระทำให้ไม่ตลอด การกระทำของจำเลยทั้งสามจึงเป็นการร่วมกันพยายามกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์ ตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ วินิจฉัย ฎีกาของจำเลยทั้งสามฟังไม่ขึ้น

อนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ วินิจฉัยว่า ความผิดฐานร่วมกันบุกรุก ร่วมกันทำร้ายร่างกายและร่วมกันพยายามปล้นทรัพย์ เป็นความผิดกรรมาเดียว แต่มีได้พิพากษาปรับบทลงโทษในความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายด้วย จึงไม่ถูกต้องเห็นสมควรแก้ไข

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ อีกบทหนึ่งด้วย นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๔

ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้

คดีนี้ศาลชั้นต้นยกฟ้องข้อหาพยายามปล้นทรัพย์ แต่ศาลอุทธรณ์ให้ลงโทษฐานร่วมกันพยายาม ปล้นทรัพย์ และศาลฎีกาเห็นพ้องกับศาลอุทธรณ์ว่าเป็นความผิดร่วมกันพยายามกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์ เพราะการที่จำเลยทั้งสามบุกรุกเข้าไปในสถานที่เก็บรักษาสายไฟฟ้า ทั้งยังทำร้ายผู้เสียหาย ซึ่งครอบครองดูแลสถานที่นั้น อันเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความผิดฐานปล้นทรัพย์ในคดีนี้ แม้จำเลยทั้งสามจะหลบหนีไปก่อนโดยไม่แตะต้องตัวทรัพย์ (สายไฟฟ้า) ก็เป็นการลงมือกระทำความผิดแล้ว

เข้าใจ...ฎีกาเด่น

การเริ่มนับอายุความในคดีอาญา

รังสิชัย บรรณกจิวิจารณ์*
มนต์ชัย ชนินทรสิลา**

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๒๐/๒๕๕๐

บริษัท ร. จำกัด
นาย ร.

โจทก์
จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา ๑๙๓/๓

ป.อ. มาตรา ๙๕

พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔

กฎหมายอาญาไม่ได้บัญญัติถึงวิธีการกำหนดนับระยะเวลาอายุความคดีอาญาไว้โดยเฉพาะ ดังนั้น การนับระยะเวลาอายุความคดีอาญาจึงอยู่ในบังคับของหลักทั่วไปตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๙๓/๓ วรรคสอง ซึ่งกำหนดมิให้นับวันแรกแห่งระยเวลานั้นรวมเข้าด้วยกัน จึงเริ่มนับอายุความในวันรุ่งขึ้น คดีนี้ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คฉบับแรก เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ การนับอายุความต้องเริ่มนับตั้งแต่วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ และจะครบกำหนด ๓ เดือน วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลย วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นวันครบกำหนดอายุความวันสุดท้าย คดีโจทก์ตามเช็คฉบับแรกจึงไม่ขาดอายุความ

(ฐานันท์ วรรณโกวิท - เกษม วีรวงศ์ - พิรพล พิทยวัฒน์)

ในฉบับนี้ ผู้เขียนจะขอกล่าวถึงการเริ่มนับอายุความในคดีอาญาซึ่งไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะ ศาลฎีกาจึงวางหลักกฎหมายเรื่องการนับอายุความในคดีอาญา โดยเทียบเคียงกับบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังปรากฏในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๒๐/๒๕๕๐ ซึ่งวางหลักว่า “กฎหมายอาญาไม่ได้บัญญัติถึงวิธีการกำหนดนับระยะเวลาอายุความคดีอาญาไว้โดยเฉพาะ ดังนั้น การนับระยะเวลาอายุความคดีอาญาจึงอยู่ในบังคับของหลักทั่วไป ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๓ วรรคสอง ซึ่งกำหนดมิให้นับวันแรกแห่งระยเวลานั้นรวมเข้าด้วยกัน จึงเริ่มนับอายุความในวันรุ่งขึ้น คดีนี้ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คฉบับแรก เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ การนับอายุความต้องเริ่มนับตั้งแต่วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ และจะครบกำหนด ๓ เดือน วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลย วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นวันครบกำหนดอายุความวันสุดท้าย คดีโจทก์ตามเช็คฉบับแรกจึงไม่ขาดอายุความ”

กรณีจึงมีข้อควรพิจารณาเหตุผลในการตีความ

บทบัญญัติแห่งกฎหมายอันนำไปสู่หลักกฎหมายดังกล่าวว่าถูกต้องตามหลักการตีความกฎหมายหรือไม่ ซึ่งหากจะพิจารณาถึงบทบัญญัติแห่งอายุความแล้วย่อมเห็นได้ว่า แม้จะมีการกำหนดอายุความในคดีอาญาไว้โดยเฉพาะตามประมวลกฎหมายอาญา หมวด ๙ อายุความ ตั้งแต่มาตรา ๙๕ ถึง มาตรา ๑๐๐ ก็ตาม แต่ก็ได้มีบทบัญญัติมาตราใดที่กำหนดว่าให้เริ่มนับอายุความในคดีอาญาตั้งแต่เมื่อใด แตกต่างจากบทบัญญัติเรื่องอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งมีการบัญญัติเรื่องอายุความไว้ในบรรพ ๑ หลักทั่วไป ลักษณะ ๖ อายุความ โดยแบ่งออกเป็น ๒ หมวด ได้แก่ หมวด ๑ บทเบ็ดเสร็จทั่วไป (มาตรา ๑๙๓/๙ ถึง มาตรา ๑๙๓/๒๖) และหมวด ๒ กำหนดอายุความ (มาตรา ๑๙๓/๓๐ ถึง มาตรา ๑๙๓/๓๕) ซึ่งสามารถเทียบเคียงกับบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญา หมวด ๙ ได้กับบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะ ๖ หมวดที่ ๒ อันเป็นการกำหนดระยะเวลาสิ้นสุดของสิทธิในการนำคดีขึ้นสู่ศาลโดยการฟ้องคดี ทั้งบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะ ๖ หมวด ๑ ซึ่งกำหนดสิทธิ หน้าที่ และขอบเขตในการบังคับใช้อายุความ ซึ่งไม่มีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาเช่นกัน แต่ก็มีอาจตอบคำถามตามคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวได้

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์โดยตลอดแล้ว จะพบว่ามีการบัญญัติเรื่องการนับระยะเวลาไว้ในบรรพ ๑ ลักษณะ ๕ ระยะเวลา (มาตรา ๑๙๓/๑ ถึง มาตรา ๑๙๓/๘) ซึ่งกำหนดแนวทางการนับ การคำนวณ และการขยายระยะเวลาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ไว้ โดยมาตรา ๑๙๓/๓ วรรคสอง บัญญัติว่า “ถ้ากำหนดระยะเวลาเป็นวัน สัปดาห์ เดือน หรือปี มิให้นับวันแรกแห่งระยเวลานั้นรวมเข้าด้วย เว้นแต่จะเริ่มการในวันนั้นเองตั้งแต่วันที่ถือได้ว่าเป็นเวลาเริ่มต้นทำการงานกันตามประเพณี” คงมีประเด็น

* ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ (น.บ.ท. ๓๘)

** ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา (น.บ.ท. ๔๒)

ต้องพิจารณาต่อไปว่ากรณีจะนำบทบัญญัติเรื่องระยะเวลาไปใช้กับเรื่องอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้หรือไม่ ซึ่งปรากฏตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๖๙๓/๒๕๕๐ ว่า “การันระยะเวลาไม่นับวันแรกแห่งระยะเวลาเริ่มเข้าด้วยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๓ วรรคสอง โจทก์ฟ้องคดีวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๓ อันเป็นวันสุดท้ายของกำหนดอายุความ ๒ ปี นับแต่วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๑ ซึ่งจำเลยที่ ๑ ได้รับมอบสินค้าที่โจทก์มีสิทธิเรียกร้องต่อจำเลยที่ ๑ ครั้งแรกสิทธิเรียกร้องทั้งหมดของโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ” แสดงว่ามีการนำบทบัญญัติเรื่องการันระยะเวลาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๑ ลักษณะ ๕ ไปใช้กับเรื่องอายุความตามลักษณะ ๖ ซึ่งเป็นบทบัญญัติในบรรพเดียวกันด้วย

จากแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๖๙๓/๒๕๕๐ และหลักการตีความกฎหมายที่ให้นำบทบัญญัติเรื่องระยะเวลาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๑ ลักษณะ ๕ ไปใช้กับการเริ่มต้นนับอายุความตามลักษณะ ๖ ก็ยังมีข้อข้องชี้ถึงหลักกฎหมายในการนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๑ ลักษณะ ๕ ระยะเวลาไปใช้กับการเริ่มต้นนับอายุความในคดีอาญาซึ่งเป็นกฎหมายต่างฉบับกันได้ รวมถึงประมวลกฎหมายอาญาก็มิได้บัญญัติให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้โดยอนุโลมดังเช่นที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ บัญญัติไว้ว่า “วิธีพิจารณาข้อใดซึ่งประมวลกฎหมายนี้มีได้บัญญัติไว้ โดยเฉพาะให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับเท่าที่พอจะใช้บังคับได้” กรณีจึงต้องพิจารณาตามหลักการตีความกฎหมายไทยซึ่งกำหนดแนวทางเรื่องการตีความกฎหมายไว้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๑ ลักษณะ ๑ บทเบ็ดเสร็จทั่วไป มาตรา ๔ วรรคแรก ซึ่งบัญญัติว่า “กฎหมายนั้น ต้องใช้ในบรรดากรณีซึ่งต้องด้วยบทบัญญัติใด ๆ แห่งกฎหมายตามตัวอักษร หรือตามความมุ่งหมายของบทบัญญัตินั้น” และมีการบัญญัติถึงการอุดช่องว่างของกฎหมายไว้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔ วรรคสอง ว่า “เมื่อไม่มีบทกฎหมายที่จะยกมาปรับคดีได้ ให้วินิจฉัยตามจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่น ถ้าไม่มีจารีตประเพณีเช่นนั้น ให้วินิจฉัยคดีอาศัยเทียบบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง และถ้าบทกฎหมายเช่นนั้นไม่มีด้วย ให้วินิจฉัยตามหลักกฎหมายทั่วไป”

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔ วรรคสอง จะพบว่าการอุดช่องว่างของกฎหมายไทยในกรณีที่ไม่มีการบัญญัติในเรื่องดังกล่าวไว้ โดยเฉพาะยอมเป็นไปตามลำดับดังนี้

(๑) จารีตประเพณีแห่งท้องถิ่น หมายถึง ประเพณีแห่ง

ท้องถิ่นที่มีมานานสมควร และมีกำหนดแน่นอน และไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมาย (ตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๔/๒๕๖๒)

(๒) บทกฎหมายใกล้เคียงอย่างยิ่ง หมายถึง เป็นการอุดช่องว่างของบทบัญญัติของกฎหมายได้ด้วยบทบัญญัติของกฎหมายอื่นที่ใกล้เคียงอันจะนำมาปรับใช้แก้ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ในกรณีที่ไม่ปรากฏจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่นที่จะนำมาปรับใช้แก้กรณีพิพาทได้ (ตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๔๘๖/๒๕๕๖)

(๓) หลักกฎหมายทั่วไป หมายถึง กรณีที่ไม่อาจหาบทบัญญัติแห่งกฎหมายลายลักษณ์อักษร จารีตประเพณีแห่งท้องถิ่นและบทกฎหมายใกล้เคียงอย่างยิ่งมาปรับใช้แก้ข้อเท็จจริงในคดีได้ตามลำดับ (ตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๒๑/ ๒๕๕๖)

กรณีตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๒๐/๒๕๕๐ นี้ เมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่าเป็นกรณีที่ประมวลกฎหมายอาญามีได้บัญญัติเรื่องการเริ่มต้นนับอายุความในคดีอาญาไว้ กรณีจึงถือได้ว่าไม่มีกฎหมายลายลักษณ์อักษรบัญญัติถึงเรื่องดังกล่าวไว้ โดยเฉพาะเจาะจง จึงไม่ต้องพิจารณาถึงหลักการตีความกฎหมายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔ วรรคหนึ่ง แต่เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๓๔ บัญญัติว่า “ไม่ว่ากรณีใด ๆ ห้ามมิให้ศาลที่รับฟ้องคดีไว้ ปฏิเสธไม่ยอมพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีโดยอ้างว่าไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จะใช้บังคับคดี หรือว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จะใช้บังคับนั้นเคลือบคลุมหรือไม่บริบูรณ์” ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวถูกนำมาปรับใช้แก้คดีอาญาด้วยตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ กรณีจึงยังคงต้องพิจารณาถึงการอุดช่องว่างของกฎหมายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔ วรรคสอง อยู่โดยจะต้องพิจารณาถึงจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่น บทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง และหลักกฎหมายทั่วไปตามลำดับ ซึ่งในกรณีดังกล่าวไม่มีจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่นที่จะนำมาปรับใช้ จึงต้องพิจารณาต่อไปว่าจะมีบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งอันจะนำมาปรับใช้แก้กรณีดังกล่าวได้หรือไม่ และการนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๑ ลักษณะ ๕ ระยะเวลา มาตรา ๑๙๓/๓ มาใช้บังคับแก้กรณีย่อมเป็นการชอบด้วยหลักการอุดช่องว่างแห่งกฎหมายโดยใช้หลักกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔ วรรคสอง แล้ว

ในการนำหลักการอุดช่องว่างของกฎหมายมาใช้แก้คดีอาญานั้น ย่อมต้องพิจารณาข้อจำกัดในการตีความกฎหมายของกฎหมายอาญาด้วยว่า จะอุดช่องว่างของกฎหมายเพื่อเป็นการลงโทษบุคคลหรือลงโทษบุคคลให้หนักขึ้นไม่ได้.

Trump–Kim Summit

การประชุมสุดยอดระหว่างทรัมป์และคิม

ประธานคิม จอง อึน ผู้นำแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี และประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ แห่งสหรัฐอเมริกา ได้ตัดสินใจที่ดีที่สุดในเบื้องหลัง ยุติการเผชิญหน้า ขู่ว่าจะยิงขีปนาวุธใส่กัน และตกลงพบปะเจรจากันในการประชุมผู้นำครั้งแรก ในประวัติศาสตร์ซึ่งจัดขึ้นที่ประเทศสิงคโปร์ในวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๑ ที่ผ่านมา หรือที่สื่อมักเรียกสั้น ๆ ว่า “Trump-Kim Summit” ผู้เขียนขอหยิบยกเนื้อหา ในการประชุมบางส่วนที่สำคัญและสถานการณ์ความ น่าจะเป็นในคาบสมุทรเกาหลีภายหลังการประชุม พร้อมคำศัพท์ที่น่าสนใจมาแนะนำท่านผู้อ่านใน คอลัมน์ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมายฉบับนี้

summit (noun) แปลว่า การประชุมสุดยอด (การประชุมระดับผู้นำของแต่ละประเทศซึ่งหัวข้อในการประชุมมักเกี่ยวกับประเด็นสำคัญ)

ประธานาธิบดีโดนัลด์ เจ. ทรัมป์แห่งสหรัฐอเมริกา และประธานคิม จอง อึน แห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี ได้จัดการประชุมสุดยอดครั้ง ประวัติศาสตร์เป็นครั้งแรกขึ้นที่ประเทศสิงคโปร์เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๑ (President Donald J. Trump of the United States of America and Chairman Kim Jong Un of the Democratic People’s Republic of Korea (DPRK) held a first, historic summit in Singapore on June 12, 2018.)

statement (noun) หมายถึง ถ้อยแถลงอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น หรือแผนการ คำว่า joint statement ในที่นี้จึงแปลว่า แถลงการณ์ร่วม ในการประชุมสุดยอดผู้นำครั้งนี้ ประธานาธิบดี ทรัมป์และประธานคิม จอง อึนได้ลงนามในแถลงการณ์

ร่วมซึ่งระบุว่า สหรัฐอเมริกาและเกาหลีจะสถาปนา ความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันขึ้นใหม่อันจะนำมา ซึ่งสันติภาพและความเจริญรุ่งเรืองอันยั่งยืนบน คาบสมุทรเกาหลี (President Trump and Chairman Kim Jong Un signed a joint statement agreeing to establish a new diplomatic relations between the United States and DPRK leading to a lasting peace and prosperity on the Korean Peninsula.)

ประธานาธิบดีทรัมป์รับรองความมั่นคงปลอดภัย ให้แก่เกาหลีเหนือ และประธานคิม จอง อึนมุ่งมั่น ดำเนินการให้คาบสมุทรเกาหลีปลอดอาวุธนิวเคลียร์โดย สิ้นเชิง (President Trump committed to provide security guarantees to the DPRK, and Chairman Kim Jong Un commits to work towards complete denuclearization of the Korean Peninsula.)

denuclearization (noun) แปลว่า การทำให้ (รัฐหนึ่งหรือประเทศหนึ่ง) ปลอดอาวุธนิวเคลียร์

นอกจากนี้ สหรัฐอเมริกาและเกาหลีเหนือยังให้ คำมั่นว่าจะกู้ร่างของเชลยสงครามหรือผู้ที่สูญหายใน ระหว่างปฏิบัติหน้าที่เมื่อครั้งสงครามเกาหลี และเร่งส่ง ร่างที่พบแล้วกลับคืนสู่ถิ่นเดิม (The United States and the DPRK committed to recovering POW/MIA remains, including the immediate repatriation of those already identified.)

POW/MIA หมายถึง prisoner of war/missing in action ซึ่งแปลว่า เชลยสงคราม/ผู้ที่สูญหายใน ระหว่างปฏิบัติหน้าที่

* อัยการประจำสำนักงานอัยการสูงสุด

remains (noun) แปลว่า ร่างผู้ตายหรือซากศพ

repatriation (noun) แปลว่า การส่งกลับคืนถิ่นเดิม

ก่อนหน้าการประชุมครั้งนี้เพียงไม่กี่สัปดาห์ เกาหลีเหนือได้แสดงความจริงใจด้วยการปล่อยนักโทษชาวอเมริกันที่ถูกคุมขังในเกาหลีเหนือให้กลับบ้านและระเบิดทำลายฐานทดสอบอาวุธนิวเคลียร์ปุงกรี ซึ่งเป็นฐานทดสอบอาวุธนิวเคลียร์เพียงฐานเดียวที่เกาหลีเหนือมีและใช้ทดสอบอาวุธนิวเคลียร์มาตลอดหลายทศวรรษทิ้งไป และประธานาธิบดีทรัมป์ก็แสดงความจริงใจบ้างด้วยการประกาศทันทีหลังลงนามในแถลงการณ์ร่วมว่าจะยุติการซ้อมรบกับเกาหลีใต้ ซึ่งการซ้อมรบนี้เป็นสิ่งที่ประธานาธิบดีทรัมป์กลัวอย่างที่สุด ยิ่งกว่าการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจเสียอีก เพราะเกาหลีเหนือถูกคว่ำบาตรมายาวนานนับทศวรรษแล้ว จะคว่ำบาตรต่อไปหรือจะจำกัดสินค้าส่งออกอีกสักสองสามรายการก็หาได้สะทกสะท้านไม่ แต่ประธานาธิบดีมองว่าการซ้อมรบร่วมกันระหว่างสหรัฐอเมริกากับเกาหลีใต้เป็นการเตรียมบุกเกาหลีเหนือ ซึ่งก็ไม่แปลกที่จะระแวงในเมื่อสหรัฐอเมริกาวางกำลังทหารถึงกว่าสามหมื่นนายไว้ที่กรุงโซล เกาหลีใต้ซึ่งห่างจากกรุงเปียงยางเพียง ๔๐ กิโลเมตรเท่านั้น ข้ารัยยังมีข่าวแพร่สะพัดว่าในการซ้อมรบระหว่างสหรัฐอเมริกาและเกาหลีใต้ครั้งที่ผ่านมานั้นมีการซ้อมปฏิบัติการตัดหัวผู้นำ (decapitation operation) ด้วย รัยที่สุดคือในบรรดาหน่วยปฏิบัติการพิเศษของสหรัฐอเมริกาที่เข้าร่วมซ้อมรบมีหน่วย SEAL Team Six ซึ่งเป็นหน่วยที่ปฏิบัติการกิจปลิดชีพโอสามา บิน ลาเดนสำเร็จเข้าร่วมซ้อมรบเสียด้วย ดังนั้น การที่สหรัฐอเมริกายอมยุติการซ้อมรบและเกาหลีเหนือยอมระเบิดฐานทดสอบนิวเคลียร์แสดงให้เห็นว่าต่างฝ่ายต่างยอมถอยให้แก่กัน

คนละก้าวใหญ่ ๆ แม้สหรัฐอเมริกาจะยังไม่ถอนทหารออกจากเกาหลีใต้ และเกาหลีเหนือยังคงมีอาวุธนิวเคลียร์ไว้ในครอบครองก็ตาม แต่ความจริงใจและความมุ่งมั่นของทั้งสองฝ่ายที่จะปฏิบัติตามแถลงการณ์ร่วมแล้วแต่ปราศจากข้อกังขา

commitment (noun) แปลว่า คำมั่นว่าทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

lessen (verb) แปลว่า ทำให้บรรเทาลง

tension (noun) แปลว่า ความตึงเครียด

เกาหลีเหนือได้ปล่อยนักโทษชาวอเมริกันจำนวนสามคนให้เป็นอิสระและได้ทำลายฐานทดสอบนิวเคลียร์เพียงฐานเดียวของตนทิ้งไปเพื่อแสดงถึงความจริงใจและมุ่งมั่นในการเจรจาเพื่อสันติภาพ ด้านประธานาธิบดีทรัมป์ก็ได้ประกาศยุติการซ้อมรบร่วมกันระหว่างสหรัฐอเมริกากับเกาหลีใต้ซึ่งจะเป็นประเทศพันธมิตรเพื่อลดความตึงเครียดในคาบสมุทรเกาหลี (While North Korea released three American prisoners and destroyed its only known nuclear test site as a signal of sincerity in the commitment towards peace talks, President Trump announced that the US will cease joint military exercise with its ally, South Korea to lessen the tensions on the Korean Peninsula.)

อย่างไรก็ตาม สันติภาพนั้นไม่ได้มาโดยง่าย หลังการประชุมสุดยอดทรัมป์-คิม เกาหลีเหนือยังไม่มีท่าทีอ่อนไหวชัดเจนอันจะนำไปสู่การปลดอาวุธนิวเคลียร์แต่อย่างใด ข้ารัยข่าวล่าสุดรายงานว่า จากการวิเคราะห์ภาพถ่ายทางดาวเทียมเชื่อว่าเกาหลีอาจเริ่มผลิตเชื้อเพลิงเพื่อใช้กับอาวุธนิวเคลียร์อีกครั้ง

ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดชอบเมื่อรถยนต์สูญหาย เพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัย

มนต์ชัย ชนินทรลีลา*

พัชรพร อนันตกุล, อรรถพงษ์ ดำวงศ์**

ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดชอบเมื่อรถยนต์สูญหายเพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๗๙^๑ มีตัวอย่างคำพิพากษาศาลฎีกาที่น่าสนใจ ได้แก่ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๐๕/๒๕๕๕ พฤติกรรมของโจทก์ที่จอดรถยนต์โดยติดเครื่องยนต์ทิ้งไว้แล้วลงจากรถยนต์ไปซื้อโรตี่ห่างจากจุดซื้อประมาณ ๒ เมตร และต้องใช้เวลารอประมาณ ๑๐ นาที การที่โจทก์ได้รู้อยู่แล้วว่าการซื้อโรตี่นั้นต้องใช้เวลาลงไปยืนรอ แต่โจทก์ก็มีได้หันหลังไปมองรถยนต์ พฤติการณ์ดังกล่าวของโจทก์ย่อมเป็นการเอื้อโอกาสให้คนร้ายสามารถขับรถไปได้ทันที แม้จะห่างจากรถยนต์ไม่มากแต่ไม่ได้ยืนอยู่ใกล้รถยนต์พอที่จะป้องกันได้ในระหว่างที่รอนั้นมีผู้ร้ายได้ลักรถยนต์ไป หากโจทก์ดับเครื่องและล็อกประตูรถยนต์ให้เรียบร้อยเชื่อว่าคนร้ายไม่สามารถลักรถยนต์ของโจทก์ไปได้โดยง่ายคงต้องใช้เวลาพอสมควรในการลักรถยนต์ดังกล่าว การกระทำของโจทก์จึงเป็นการขาดความระมัดระวังในการใช้ทรัพย์สิน เหตุที่คนร้ายลักรถยนต์ที่จำเลยรับประกันภัยไว้เกิดขึ้นเพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของโจทก์ซึ่งเป็นผู้เอาประกันภัย จำเลยในฐานะผู้รับประกันภัยจึงไม่ต้องรับผิดชอบในความสูญหายของรถยนต์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๗๙วรรคหนึ่ง ; ซึ่งต่างจากแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๖๐/๒๕๒๓ ผู้เอาประกันภัยตั้งกุญแจติดเครื่องยนต์ออกแต่มีได้ล็อกกุญแจประตูรถยนต์ ไปซื้อถ้วยเดียวห่างจากที่จอดรถไว้ ๓๐ เมตร เป็นเวลา ๑๐ นาที เมื่อรถหายไปจึงมีการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ผู้รับประกันภัยต้องรับผิดชอบ

องค์ประกอบหลักของมาตรา ๘๗๙ ข้างต้น คำว่า “ประมาทเลินเล่อ” หมายถึง การกระทำความผิดมิใช่โดยเจตนาหรือจงใจ แต่กระทำโดยปราศจากความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ และผู้กระทำอาจใช้ความระมัดระวังเช่นว่านั้นได้แต่หาได้ใช้เพียงพอไม่ ส่วนคำว่า “ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง” หมายถึง

การกระทำโดยไม่ได้เจตนาแต่เป็นการกระทำซึ่งบุคคลพึงคาดหมายได้ว่าอาจก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นและหากใช้ความระมัดระวังแม้เพียงเล็กน้อยก็อาจป้องกันมิให้เกิดความเสียหายได้แต่กลับเพิกเฉยไม่ใช้ความระมัดระวังเช่นว่านั้น (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด อ.๑๐/๒๕๕๒)

ตัวอย่างคดีที่น่าสนใจ ของการกระทำโดย ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๔๓/๒๕๑๐ จำเลยบรรทุกสินค้าเกินกว่าท้ายเรืออันเป็นการผิดระเบียบของกรมเจ้าท่า เมื่อคลื่นของเรืออื่นในแม่น้ำมาปะทะเรือของจำเลยที่บรรทุกสินค้า ทำให้สินค้าบางส่วนตกลงไปในแม่น้ำ, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๐๕๕/๒๕๕๑ จำเลยขับรถขณะเมาสุราเป็นเหตุให้ชนกับรถยนต์ของผู้ตาย การกระทำของจำเลยเป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๒๒๔/๒๕๓๙ จำเลยจ้างให้ผู้ตายไปเกี่ยวข้าวในนาของจำเลย ภายหลังจากการที่มีการฉีดยาฆ่าแมลงในนาเพียงหนึ่งสัปดาห์ ซึ่งยาฆ่าแมลงดังกล่าวจะสลายตัวภายในระยะเวลา ๑๔ วัน หากไม่มีฝนตกจะสลายตัวภายใน ๑ เดือน แต่เมื่อยาดังกล่าวยังคงค้างอยู่ในนาของจำเลยเป็นเหตุให้ผู้ตายเสียชีวิตโดยเฉียบพลัน ถือว่าการกระทำของจำเลยเป็นความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นต้น

สำหรับในกรณีที่ผู้เอาประกันภัยจงใจทำให้เกิดความเสียหาย ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดชอบเช่นเดียวกับกรณีประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงนั้น โดยศาสตราจารย์ ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช อธิบายว่า “จงใจ” หมายถึง ความสามารถที่จะรู้ความตั้งใจของบุคคลอื่น อาการเคลื่อนไหวของบุคคลเกิดจากความตั้งใจต่อผลอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าบุคคลผู้เป็นเจ้าของอาการเคลื่อนไหว รู้ความตั้งใจที่จะทำอะไรลงไปแล้วหากได้ทำลงไปโดยประสงค์ต่อผลอันใดหรืออาจเห็นผลแห่งการกระทำนั้นได้ ก็ได้ชื่อว่า เป็นการกระทำโดยจงใจ^๒ และศาสตราจารย์จิติติ ดิงศกัทธิ์ อธิบายว่า “จงใจ” หมายถึง เป็นการกระทำโดยรู้สำนึกถึงผลเสียหายที่จะเกิดจากการกระทำของตน ถ้ารู้ว่าการกระทำนั้น

* ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา

** นักศึกษาฝึกงานศาลอาญา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

^๑ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๗๙ ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดชอบในเมื่อความวินาศภัยหรือเหตุอื่นซึ่งได้ระบุไว้ในสัญญาอันได้เกิดขึ้นเพราะความทุจริตหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประกัน

^๒ เสนีย์ ปราโมช ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยนิติกรรมและหนี้ (พระนคร:โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๑๐) หน้า ๗๗๕.

จะเกิดผลเสียหายแก่เขาแล้วก็คือเป็นการกระทำโดยจงใจแม้ผลเสียหายจะเกิดมากกว่าที่เข้าใจ ถ้าได้ทำโดยที่เข้าใจว่าจะมีผลเสียหายอยู่บ้างแล้วแม้จะเล็กน้อยเพียงใดก็ถือเป็นการกระทำโดยจงใจ^๓ ตัวอย่างกรณี “**จงใจ**” ที่ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดชอบ เช่น แกล้งทำให้รถที่เอาประกันภัยได้รับความเสียหายเพื่อแจ้งเคลมประกันเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้รับประกันภัย ซึ่งเทียบเคียงจากคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘๗๐/๒๕๕๑ ท. เอาประกันภัยรถจักรยานยนต์คันเกิดเหตุไว้กับโจทก์ ดังนั้น การที่โจทก์จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ ส. ซึ่งเป็นผู้ประสบภัยไปเป็นจำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท ภายหลังปรากฏว่า ส. เป็นผู้กระทำให้เกิดความเสียหายโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง โจทก์ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยมีสิทธิเรียกให้ผู้ประสบภัยคืนค่าเสียหายเบื้องต้นที่ได้รับไปแล้ว

ส่วนตัวอย่างคดีที่ใกล้เคียงกันแต่ผู้รับประกันภัยต้องรับผิดชอบในกรณีรถสูญหาย ได้แก่ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๑๘/๒๕๑๙ โจทก์จอดรถไว้ใกล้ที่ว่าการอำเภอโดยปิดกระจกและล็อกกุญแจเรียบร้อยแล้ว ดังนั้น โจทก์จึงมิได้ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เมื่อรถยนต์คันดังกล่าวถูกคนร้ายลักไป จำเลยผู้รับประกันภัยต้องรับผิดชอบ เป็นต้น

อนึ่ง สำหรับตัวอย่างคดีที่รถสูญหายในกรณีอื่น ๆ ที่น่าสนใจ มีดังต่อไปนี้

- **กรณีรถสูญหายในโรงแรม** ซึ่งคำว่า “คนเดินทางหรือแขกอาศัย”^๔ หมายถึง ผู้เข้าพักโรงแรมโดยการลงทะเบียนขอเปิดห้อง ซึ่งการเข้าพักต้องมีลักษณะที่ผู้ควบคุมต้องเข้าไปในห้องพักได้ เช่น เข้าไปทำความสะอาดห้องพัก เป็นต้น เมื่อได้นำรถยนต์ไปจอดในบริเวณลานจอดรถของโรงแรมถ้ารถยนต์ได้สูญหายไป เจ้าสำนักโรงแรมจึงต้องรับผิดชอบในความวินาศภัยที่รถยนต์สูญหาย ซึ่งคำว่า “เจ้าสำนัก” หมายถึง เจ้าของหรือผู้ดำเนินกิจการโรงแรมนั้น ไม่ว่าจะเป็นเจ้าของอาคารที่ใช้เป็นสถานที่ประกอบกิจการโรงแรมนั้นหรือไม่ก็ตาม เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๗๐/๒๕๒๖ เข้าพักโรงแรมและได้นำรถยนต์จอดไว้ที่ลานจอดรถบริเวณโรงแรมโดยล็อกประตูรถยนต์ไว้ต่อมารถยนต์สูญหายโดยถูกคนร้ายลักไป **จำเลยในฐานะเจ้าสำนักโรงแรมต้องรับผิดชอบ**, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๑๐๘/๒๕๕๘ แม้ว่ารถคันที่เอาประกันภัยไว้ได้จอดไว้ที่ลานจอดรถของโรงแรม ร. แต่เนื่องจากในทางปฏิบัติของโรงแรมจำเลยถือเสมือนว่าลานจอดรถดังกล่าวเป็นลานจอดรถของตน ดังนั้น เมื่อรถบรรทุกของลูกค้าได้สูญหายไป **จำเลยต้องรับผิดชอบ** ; แต่ถ้าผู้ที่มาโรงแรมเพื่อรับประทานอาหารเช้า มางานประชุม อบรมหรือ

สัมมนา หากรถยนต์ที่นำมาได้เกิดการสูญหายเจ้าสำนักโรงแรมไม่ต้องรับผิดชอบในความวินาศภัยที่รถยนต์สูญหาย แม้จะได้นำรถยนต์ไปจอดที่บริเวณลานจอดรถของโรงแรมก็ตาม เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๙๑๘/๒๕๕๘ แม้โรงแรมให้บริการในส่วนของกรนวนแผนโบราณโดยสถานที่นั้นตั้งอยู่ภายในอาคารของโรงแรมก็ตาม แต่ลักษณะของการเข้ามาใช้บริการดังกล่าวก็เป็นที่ประจักษ์อยู่แล้วว่าเป็นเพียงช่วงระยะเวลาสั้นเพื่อต้องการพักผ่อนเท่านั้น ซึ่งการใช้บริการไม่จำเป็นต้องลงทะเบียนขอเปิดห้องพักเหมือนอย่างกรณีการเข้าพักอาศัย ส. จึงไม่ใช่คนเดินทางหรือแขกอาศัยตามความหมายแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๗๔ เมื่อรถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัยไว้สูญหายไป จำเลยทั้งสองในฐานะเจ้าสำนักโรงแรมจึง**ไม่ต้องรับผิดชอบ** เพื่อความสูญหายหรือบุบสลายอันเกิดแก่ทรัพย์สินดังกล่าว เป็นต้น

- **กรณีรถสูญหายในคอนโดมิเนียม** เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๓๖๙/๒๕๕๗ นิติบุคคลอาคารชุดไม่มีหน้าที่รักษาทรัพย์สินส่วนบุคคลมีเพียงหน้าที่ในการจัดการและดูแลรักษาทรัพย์สินส่วนกลางของอาคารชุด รถของผู้พักอาศัยที่นำมาจอดไว้ก็มีได้อยู่ในความครอบครองหรือในความควบคุมดูแลของนิติบุคคลอาคารชุด ดังนั้น รถยนต์หายนิติบุคคลอาคารชุด**ไม่ต้องรับผิดชอบ** ; แต่คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๒๕๙/๒๕๕๑ พนักงานรักษาความปลอดภัยมีหน้าที่แลกบัตร์ แจ่งชื่อที่อยู่บริเวณป้อมยามของทางเข้าอาคารชุดถือว่ารถได้อยู่ในความดูแลของพนักงานรักษาความปลอดภัยเมื่อมิได้เรียกให้รถยนต์ของโจทก์หยุดเพื่อแลกบัตร์ แจ่งชื่อที่อยู่และปล่อยให้ผ่านและแล่นออกไปอันเป็นเหตุให้รถยนต์สูญหาย **จำเลยต้องรับผิดชอบ** เป็นต้น

- **กรณีรถสูญหายในห้างสรรพสินค้า** เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๔๗๑/๒๕๕๖ ห้างสรรพสินค้าได้ยกเลิกการแจกบัตร์โดยใช้กล้องวงจรปิดแทน ดังนั้น เมื่อรถยนต์สูญหายไป ความรับผิดชอบในการทำละเมิดของจำเลยยังคงอยู่, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๔๘/๒๕๕๙ รถคันที่โจทก์เอาประกันภัยไว้สูญหายไปจากบริเวณลานจอดรถของห้างสรรพสินค้าของจำเลย เนื่องจากการกระทำของพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ไม่รอบคอบ **จำเลยต้องรับผิดชอบ**, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๘๐๐/๒๕๕๓ การที่จำเลยที่ ๑ ประกอบกิจการจำหน่ายสินค้าอุปโภคบริโภค โดยไม่มีวัตถุประสงค์ในการรับฝากรถของลูกค้านำมาจอดเพื่อใช้บริการของห้างจำเลยที่ ๑ แต่จำเลยที่ ๑ ก่อสร้างห้างดังกล่าวอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร ซึ่งกำหนด

^๓ จิตติ ดิงค์พิทย์ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๒ ว่าด้วยมูลแห่งหนี้, พิมพ์ครั้งที่ ๕ (กรุงเทพมหานคร:โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์, ๒๕๕๖) หน้า ๑๗๘.

^๔ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๗๔ เจ้าสำนักโรงแรมหรือโฮเทล หรือสถานที่อื่นทำนองเช่นว่านั้น จะต้องรับผิดชอบเพื่อความสูญหายหรือบุบสลายอย่างใด ๆ อันเกิดแก่ทรัพย์สินซึ่งคนเดินทางหรือแขกอาศัยได้พามา

ให้เจ้าของอาคารต้องมีที่จอดรถแม้จะไม่มีรถเก็บค่าจอดรถตามพฤติการณ์ถือเป็นการให้บริการอย่างหนึ่ง ถือว่าจำเลยที่ ๑ ได้ผลประโยชน์ตอบแทนอื่น จำเลยที่ ๑ จึงเป็นผู้ให้บริการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ เมื่อมีลูกค้าขับรถมาจอดและเข้าซื้อสินค้าเป็นจำนวนมากถือเป็นผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติดังกล่าวโดยเมื่อนำรถยนต์เข้ามาจอดจะมีการออกบัตรให้และการนำรถยนต์ออกก็จะมี การตรวจบัตรด้วย ดังนั้น เมื่อนำรถยนต์สูญหายไป จำเลยคงต้อง **รับผิดชอบ** ในการกระทำละเมิดของจำเลยอยู่ เนื่องจากพนักงานรักษาความปลอดภัยไม่ระมัดระวังในการตรวจบัตรอย่างเคร่งครัด เป็นต้น

- **กรณีรถสูญหายในพาร์ทเมนท์** เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๒๑/๒๕๕๖ โจทก์นำรถไปจอดบริเวณด้านหน้าพาร์ทเมนท์ ซึ่งบริเวณดังกล่าวบุคคลทั่วไปสามารถนำรถมาจอดได้ อีกทั้งในสัญญาเช่าได้ระบุว่าจะดูแลทรัพย์สินรวมตลอดถึงยานพาหนะด้วยตนเอง ดังนั้น **จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบ**, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๐๘/๒๕๕๙ จำเลยที่ ๑ ผู้ว่าจ้างทำสัญญากับจำเลยที่ ๒ ผู้รับจ้าง ให้ดูแลรักษาความปลอดภัยแก่ทรัพย์สินของผู้ว่าจ้างไม่ได้จึงให้ดูรักษาความปลอดภัยแก่ทรัพย์สินของผู้พักอาศัย ดังนั้น **จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบ** เป็นต้น

- **กรณีรถสูญหายในการฝากทรัพย์สิน** เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๘๓๗/๒๕๕๒ การที่โจทก์นำรถยนต์ไปจอดฝากไว้ที่ปั๊มน้ำมันของจำเลยโดยเสียค่าฝาก ๑๐ บาท ถือเป็นการฝากทรัพย์สิน นิติบุคคลจะมีวัตถุประสงค์ในการรับฝากทรัพย์สินหรือไม่ก็ตามเมื่อรับฝากทรัพย์สินไว้และได้ค่าบำเหน็จค่าฝากมาตลอดจะพ้นจากความรับผิดหาได้ไม่, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๒๗๘/๒๕๔๒ จำเลยอาศัยที่วัดเป็นสถานที่เพื่อให้คนมาฝากรถ จึงเป็นเรื่องแจ้งชัดว่าจำเลยทำธุรกิจฝากทรัพย์สินและแม้ว่าโจทก์ไม่ได้มอบลูกกุญแจไว้ด้วยก็ตามก็ทำให้สาระสำคัญไม่, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๓๒/๒๕๑๗ โจทก์นำรถยนต์ไปจอดบริเวณปั๊มน้ำมันของจำเลยและได้มอบกุญแจรถยนต์ไว้ในอารักขาของตน, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๓๑/๒๕๒๔ การที่จำเลยยินยอมให้บุคคลอื่นนำรถเข้าไปจอดบริเวณปั๊มน้ำมันของจำเลยโดยปั๊มได้รับเงินค่าจอดเป็นการตอบแทนและมีคนเฝ้าปั๊มไว้ด้วย พฤติกรรมดังกล่าวย่อมถือว่าทางปั๊มได้รับมอบทรัพย์สินไว้เพื่อดูแลรักษาไว้ในอารักขาของตนถือเป็นการฝากทรัพย์สิน ; แต่ถ้าไม่ใช่การรับฝากทรัพย์สินหรือไม่ถือว่าเป็นการฝากทรัพย์สิน จำเลยก็ไม่ต้องรับผิดชอบ เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๓๖/๒๕๔๙ การที่จำเลยจัดสถานที่จอดรถให้แก่ลูกค้าโดยผู้ที่นำรถเข้าไปจอดเป็นผู้หาที่จอดรถเองและเก็บลูกกุญแจรถไว้เองโดยไม่มี การเก็บค่าจอดรถ การที่ลูกค้านำรถเข้าไปจอดไม่มีลักษณะเป็นการมอบการครอบครองรถให้แก่จำเลย ดังนั้น จึงไม่ใช่เป็นการฝากทรัพย์สิน เป็นต้น

ปั๊มน้ำมันของจำเลยและได้มอบกุญแจรถยนต์ไว้ในอารักขาของจำเลย ถือว่าจำเลยได้ตกลงรับฝากรถยนต์ไว้ในอารักขาของตน, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๓๑/๒๕๒๔ การที่จำเลยยินยอมให้บุคคลอื่นนำรถเข้าไปจอดบริเวณปั๊มน้ำมันของจำเลยโดยปั๊มได้รับเงินค่าจอดเป็นการตอบแทนและมีคนเฝ้าปั๊มไว้ด้วย พฤติกรรมดังกล่าวย่อมถือว่าทางปั๊มได้รับมอบทรัพย์สินไว้เพื่อดูแลรักษาไว้ในอารักขาของตนถือเป็นการฝากทรัพย์สิน ; แต่ถ้าไม่ใช่การรับฝากทรัพย์สินหรือไม่ถือว่าเป็นการฝากทรัพย์สิน จำเลยก็ไม่ต้องรับผิดชอบ เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๓๖/๒๕๔๙ การที่จำเลยจัดสถานที่จอดรถให้แก่ลูกค้าโดยผู้ที่นำรถเข้าไปจอดเป็นผู้หาที่จอดรถเองและเก็บลูกกุญแจรถไว้เองโดยไม่มี การเก็บค่าจอดรถ การที่ลูกค้านำรถเข้าไปจอดไม่มีลักษณะเป็นการมอบการครอบครองรถให้แก่จำเลย ดังนั้น จึงไม่ใช่เป็นการฝากทรัพย์สิน เป็นต้น

ปัญหาสภาพอากาศร้อนของเมืองไทย บางครั้งเจ้าของรถยนต์อาจจำต้องติดเครื่องยนต์เปิดเครื่องปรับอากาศในขณะที่ลงไปทำธุระที่ใช้เวลานานไม่มากนัก ซึ่งการปฏิบัติเช่นนี้อาจทำให้อุณหภูมิสูงขึ้นได้ พฤติกรรมดังกล่าวย่อมถือได้ว่าเป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง อันเป็นผลทำให้ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบในกรณีดังกล่าว แต่ทั้งนี้แล้วผู้เขียนก็เคยกระทำการตามที่กล่าวมาข้างต้นแต่เพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน จึงขอเสนอแนะวิธีการที่ผู้เขียนได้ใช้เป็นประจำคือจะมีการพกกุญแจสำรองไขล็อคประตูรถยนต์เอาไว้ในการติดเครื่องยนต์ไว้แล้วลงไปทำธุระ ทั้งนี้ก็เพื่อป้องกันการสูญหายโดยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของเจ้าของรถยนต์เอง ซึ่งหากเมื่อเจ้าของรถยนต์ในฐานะผู้เอาประกันภัยได้ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงทำให้ไม่อาจเรียกร้องให้ผู้รับประกันภัยรับผิดชอบได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ตามมาตรา ๘๗๙ วรรคหนึ่ง ดังที่กล่าวมาข้างต้น

ต่อจากหน้า ๒๖

ผู้สอบที่ฝ่าฝืนระเบียบข้อ ๙ จะถูกปรับตัก และคณะกรรมการอำนวยการอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา มีอำนาจพิจารณาลงโทษได้ตามระเบียบสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา ว่าด้วยการเป็นนักศึกษา การสอน การสอบไล่ วินัยและมารยาท พ.ศ. ๒๕๐๗ ข้อ ๑๔ ตามควรแก่กรณี ดังนี้

- ก. ภาคทัณฑ์
- ข. ห้ามเข้าห้องสอนหรือบริเวณสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา ภายในระยะเวลาอันมีกำหนด
- ค. ห้ามสอบครั้งใด ครั้งหนึ่ง หรือหลายครั้ง
- ง. สั่งให้ลบชื่อออกจากทะเบียน

ผู้สอบที่ฝ่าฝืนระเบียบข้อ ๑๐ หรือ ข้อ ๑๑ อาจไม่ได้รับการตรวจข้อสอบ หรืออาจถูกหักคะแนนตามควรแก่กรณี

ผู้สอบที่ฝ่าฝืนระเบียบข้อ ๑๒ ข้อ ๑๓ หรือ ข้อ ๑๔ อาจถูกหักคะแนนตามควรแก่กรณี

ผู้สอบที่ไม่เขียนเลขประจำตัวสอบ หรือเลขทะเบียนนักศึกษา หรือเขียนไม่ถูกต้อง อาจถูกหักคะแนนตามควรแก่กรณี

ข้อสอบพร้อมคำตอบในการสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการ
ในตำแหน่งอัยการผู้ช่วย พ.ศ. ๒๕๕๙
วิชากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
วันอาทิตย์ที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๐

คำถาม ๑๐ ข้อรวม ๑๐๐ คะแนนเวลาตอบ ๔ ชั่วโมง ๑๐ นาที (๑๔.๐๐ – ๑๘.๑๐ นาฬิกา)
ให้ยกเหตุผลประกอบคำตอบด้วย

ต่อจากฉบับที่แล้ว

ข้อ ๑๐ โจทก์ฟ้องจำเลยต่อศาลแพ่งขอให้จำเลยชำระเงินตามสัญญากู้ยืมเงินจำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท แก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ย จำเลยให้การปฏิเสธขอให้ยกฟ้องโจทก์ ระหว่างการพิจารณาของศาลแพ่ง โจทก์ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งอายัดเงินค่าสินค้าที่จำเลยมีสิทธิจะได้รับจากนายแดงจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ศาลแพ่งไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอายัดเงินจำนวนดังกล่าวที่จำเลยมีสิทธิได้รับจากนายแดงเป็นการชั่วคราวก่อนมีคำพิพากษา ต่อมานายแดงได้มีหนังสือส่งเงินจำนวนดังกล่าวต่อศาลแพ่ง โดยนายแดงยอมรับว่าเป็นหนี้จำเลยจริง ศาลแพ่งพิพากษาให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์ตามฟ้องและคดีดังกล่าวถึงที่สุด แต่จำเลยไม่ชำระหนี้ตามคำพิพากษาให้แก่โจทก์ โจทก์จึงขอให้บังคับคดี ศาลแพ่งได้ออกหมายบังคับคดีเมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๙ หลังจากนั้นเมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ศาลแพ่งมีหนังสือส่งเงินที่อายัดจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไปให้เจ้าพนักงานบังคับคดี ต่อมา นายม่วงได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งว่านายม่วงเป็นผู้ขายสินค้าให้แก่นายแดงไม่ใช่จำเลย โจทก์จึงไม่มีสิทธิขอให้อายัดเงินค่าสินค้าขอให้เพิกถอนการอายัดเงินจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ศาลแพ่งไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งว่าคำร้องดังกล่าวไม่มีเหตุที่จะขอให้เพิกถอนการอายัดเงินให้ยกคำร้องของนายม่วง ต่อมาวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๙ นายขาวได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งว่านายขาวเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาของจำเลยในอีกคดีหนึ่งแต่จำเลยไม่ชำระหนี้ตามคำพิพากษาให้แก่นายขาวและขอให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้นายขาวเข้าเฉลี่ยเงิน

ดังกล่าว ศาลแพ่งไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งให้นายขาวเข้าเฉลี่ยทรัพย์สินได้ ต่อมาโจทก์ได้นำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดรถยนต์ของจำเลยจำนวน ๑ คัน แล้วเอาทรัพย์สินดังกล่าวออกขายตลาดได้เงินจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท นายชมพูได้ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งขอเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดชำระให้แก่นายชมพูก่อนโจทก์เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา โดยอ้างว่ารถยนต์คันดังกล่าวจำเลยได้ทำสัญญาเช่าซื้อไปจากนายชมพูและสัญญาเช่าซื้อได้เลิกกันแล้ว ศาลแพ่งไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งให้เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดชำระให้แก่นายชมพูก่อนโจทก์เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา

ให้วินิจฉัยว่า

- (ก) คำสั่งของศาลแพ่งที่ให้ยกคำร้องของนายม่วง ผู้ร้อง ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่
- (ข) คำสั่งของศาลแพ่งที่ให้นายขาว ผู้ร้อง เข้าเฉลี่ยทรัพย์สินขอบด้วยกฎหมายหรือไม่
- (ค) คำสั่งของศาลแพ่งที่ให้เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดชำระให้แก่นายชมพู ผู้ร้อง ก่อนโจทก์เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ร่งคำตอบ

(ก) การที่นายม่วงยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งว่านายม่วงเป็นผู้ขายสินค้าให้แก่นายแดงไม่ใช่จำเลย โจทก์จึงไม่มีสิทธิขอให้อายัดเงินค่าสินค้า ขอให้เพิกถอนการอายัดเงินจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ดังนี้ แม้ นายม่วงจะมีฐานะเป็นเจ้าหนี้ของนายแดงดังที่นายม่วง

กล่าวอ้างในคำร้องก็ตาม แต่สิทธิดังกล่าวก็มีใช่เป็น
บุริมสิทธิหรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งนายม่วงบุคคลภายนอกอาจ
ร้องขอให้บังคับเหนือทรัพย์สินนั้นได้ตามกฎหมายตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๘๗
และกรณีตามคำร้องก็ไม่ใช่การขอให้ปล่อยทรัพย์สิน
ที่เจ้าพนักงานบังคับคดียึดไว้ตามมาตรา ๒๘๘ เพราะ
การยื่นคำร้องดังกล่าวจะต้องเป็นกรณีที่มีการยึดทรัพย์
เท่านั้น ไม่รวมถึงการอายัดทรัพย์ด้วย หากนายม่วงเป็น
เจ้าหนี้รายแรกจริง นายม่วงก็มีเพียงสิทธิเรียกร้องให้
นายแดงชำระหนี้ให้แก่ตนเท่านั้น แต่ไม่มีสิทธิที่จะ
บังคับจากเงินที่นายแดงรับว่าเป็นหนี้จำเลยและได้
ส่งเงินมาตามที่ศาลแพ่งได้มีคำสั่งอายัดดังกล่าว
นายม่วงชอบที่จะไปว่ากล่าวเอาแก่นายแดงเป็นอีกคดี
หนึ่งต่างหาก ดังนั้น คำสั่งของศาลแพ่งที่เพิกคำร้อง
ของนายม่วงผู้ร้องจึงชอบด้วยกฎหมาย

(ข) คดีนี้ศาลแพ่งมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวก่อน
พิพากษาโดยสั่งอายัดเงินค่าสินค้าที่จำเลยมีสิทธิได้รับ
จากนายแดงจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท และนายแดง
ได้มีหนังสือส่งเงินตามคำสั่งอายัดจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐
บาท ต่อศาลแพ่ง ต่อมาศาลแพ่งได้พิพากษาให้จำเลย
ชำระหนี้แก่โจทก์ โดยในคำพิพากษามีได้กล่าวถึงวิธีการ
ชั่วคราวก่อนพิพากษาที่ศาลสั่งไว้ในระหว่างการ
พิจารณา คำสั่งอายัดเงินชั่วคราวก่อนพิพากษาจึงยังคง
มีผลใช้บังคับต่อไปเท่าที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติตามคำ
พิพากษาหรือคำสั่งของศาลตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๖๐ (๒) เมื่อโจทก์ขอให้
บังคับคดีและศาลแพ่งได้ออกหมายบังคับคดีเมื่อวันที่
๖ พฤษภาคม ๒๕๕๕ อันเป็นการดำเนินกระบวนการ
พิจารณาเท่าที่จำเป็นเพื่อให้เจ้าพนักงานบังคับคดี
ดำเนินการบังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษาได้ จึงมี
ผลเท่ากับเจ้าพนักงานบังคับคดีได้อายัดทรัพย์สินของ
จำเลยซึ่งเป็นลูกหนี้ ตามคำพิพากษาไว้แทนโจทก์ ซึ่ง
เป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษามาตรา ๒๙๐ วรรคหนึ่ง
แล้วนับตั้งแต่วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นวันที่
ศาลแพ่งออกหมายบังคับคดี อันถือได้ว่าเป็นวันที่
นายแดงชำระเงินตามที่ยึดไว้แก่เจ้าพนักงานบังคับ

คดีตามมาตรา ๒๙๐ วรรคห้า นายขาวจึงต้องยื่นคำร้อง
ขอเฉลี่ยทรัพย์ดังกล่าวเสียก่อนสิ้นระยะเวลาสิบสี่วัน
นับแต่วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๕ หากนับแต่วันที่ ๑
กรกฎาคม ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นวันที่ศาลแพ่งได้มีหนังสือส่ง
เงินอันเป็นทรัพย์สินที่อายัดไว้ไปให้เจ้าพนักงานบังคับ
คดีไม่ เมื่อนายขาวยื่นคำร้องขอเฉลี่ยทรัพย์ในวันที่ ๑๒
กรกฎาคม ๒๕๕๕ ซึ่งล่วงพ้นระยะเวลาสิบสี่วัน นับแต่
วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๕ คำร้องของนายขาวจึงต้อง
ห้ามตามมาตรา ๒๙๐ วรรคห้า ศาลแพ่งจึงชอบที่จะมี
คำสั่งยกคำร้องของนายขาว ดังนั้น คำสั่งของศาลแพ่ง
ที่ให้นายขาวผู้ร้องเข้าเฉลี่ยทรัพย์จึงไม่ชอบด้วย
กฎหมาย

(ค) เมื่อสัญญาเช่าซื้อระหว่างนายชมพุกับจำเลย
เลิกกัน นายชมพู่ในฐานะเป็นเจ้าของรถยนต์ที่เช่าซื้อ
ย่อมมีสิทธิเหนือรถยนต์คันดังกล่าว ซึ่งการบังคับคดีแก่
ทรัพย์สินของจำเลยซึ่งเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาย่อม
ไม่กระทบกระทั่งถึงสิทธิของนายชมพู่ดังกล่าวตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๘๗
แต่การที่นายชมพู่มิได้ใช้สิทธิยื่นคำร้องขอให้ปล่อย
รถยนต์ของตนที่ถูกเจ้าพนักงานบังคับคดียึดไว้ก่อนที่
เจ้าพนักงานบังคับคดีเอารถยนต์นั้นออกขายทอดตลาด
ตามมาตรา ๒๘๘ วรรคหนึ่ง สิทธิของนายชมพู่อันอาจ
ที่จะบังคับเหนือรถยนต์คันดังกล่าวในฐานะเจ้าของ
ทรัพย์สินย่อมเป็นอันหมดไป ทั้งเงินที่ได้จากการขาย
ทอดตลาดก็ไม่ใช่เป็นทรัพย์สินที่เข้าแทนที่รถยนต์ของ
นายชมพู่ในฐานะนิตินัยอย่างเดียวกันกับรถยนต์ซึ่งเป็น
ทรัพย์สินอันก่อนดั่งที่บัญญัติไว้ตามประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๖ วรรคสอง นายชมพู่จึง
ไม่มีสิทธิกันเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดดังกล่าวเพื่อ
ชำระให้แก่ตนก่อนโจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา
๒๘๗ ซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติมาตรา ๒๘๘ ได้
ดังนั้น คำสั่งของศาลแพ่งที่ให้กันเงินที่ได้จากการขาย
ทอดตลาดชำระให้แก่ นายชมพู่ ผู้ร้อง ก่อนโจทก์
เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

สวัสดิศรัับ

สมาชิกจุฬาสตราข่าวเนติบัณฑิตยสภาและผู้อ่านทุกท่าน

สัตยา อรุณชาตรี

ขณะนี้ ใกล้เข้าสู่ช่วงสอบข้อเขียนความรู้ชั้นเนติบัณฑิต ภาคหนึ่ง สมัยที่ ๗๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๑ โดยสอบข้อเขียนกลุ่มวิชากฎหมายอาญา วันอาทิตย์ที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๖๑ และสอบข้อเขียนกลุ่มวิชากฎหมายแพ่งและพาณิชย์ วันอาทิตย์ที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๑ สิ่งสำคัญที่นักศึกษาควรเตรียมพร้อมในวันสอบคือการปฏิบัติของนักศึกษา ทั้งนี้ จึงขอนำระเบียบสำนักกอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา ว่าด้วยการสอบข้อเขียนความรู้ชั้นเนติบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๕๓ มาให้นักศึกษาทุกท่านได้ศึกษาให้เข้าใจเพื่อมิให้เกิดข้อผิดพลาดในการเข้าสอบ และเพื่อประโยชน์แก่ผู้เข้าสอบทุกท่านครับ

ระเบียบสำนักกอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา ว่าด้วยการสอบข้อเขียนความรู้ชั้นเนติบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๕๓

การปฏิบัติของนักศึกษา

- ข้อ ๓ ห้ามเข้าห้องสอบเมื่อเริ่มทำการสอบไปแล้วเกิน ๓๐ นาที เว้นแต่มีเหตุจำเป็นตามสมควรก็อนุญาตให้เข้าสอบได้ แต่ต้องไม่เกิน ๑ ชั่วโมง นับแต่เริ่มทำการสอบ
- ข้อ ๔ เมื่อผู้สอบเข้าห้องสอบแล้ว ห้ามออกจากห้องสอบจนกว่าเวลาว่างไปแล้ว ๓ ชั่วโมง ก่อนหมดเวลาสอบห้ามลุกไปจากที่นั่งสอบโดยไม่ได้รับอนุญาตจากกรรมการคุมสอบก่อน และห้ามนำกระดาษคำถามออกจากห้องสอบด้วย
- ข้อ ๕ ห้ามนำวิทยุสื่อสาร หรืออุปกรณ์โทรคมนาคมทุกชนิด รวมถึงตำรากฎหมาย และเอกสารทุกประเภทเข้าไปในห้องสอบ
- ข้อ ๖ ห้ามเขียนชื่อหรือลงลายมือชื่อผู้สอบไว้ ณ ที่ใดในสมุดคำตอบโดยเด็ดขาด แม้ขีดฆ่าหรือตบเค็มก็ห้ามลงชื่อกำกับ
- ข้อ ๗ ห้ามเขียนเลขประจำตัวสอบ หรือเลขทะเบียนนักศึกษาบางส่วนต่อของปกสมุดคำตอบทุกเล่ม ห้ามฉีกกระดาษออกจากสมุดคำตอบ
- ข้อ ๘ ห้ามวางสมุดคำตอบไว้ที่โต๊ะสอบ หรือนำออกนอกห้องสอบ ต้องนำไปส่งต่อกรรมการคุมสอบเพื่อกรรมการคุมสอบจะได้ลงลายมือชื่อไว้
- ข้อ ๙ ห้ามกระทำการใด ๆ อันเป็นการทุจริตในการสอบ
- ข้อ ๑๐ ให้เขียนเลขประจำตัวสอบและเลขทะเบียนนักศึกษาของตนไว้ในสมุดคำตอบทุกเล่ม โดยให้เขียนไว้ที่ส่วนต่อบนปกของสมุดคำตอบทุกเล่มให้ชัดเจนเพียงแห่งเดียวเท่านั้น
- ข้อ ๑๑ ให้ใช้ปากกาหมึกแห้ง เฉพาะสีน้ำเงิน หรือสีดำเท่านั้น
- ข้อ ๑๒ เมื่อตอบข้อใหม่ต้องขึ้นหน้าใหม่ และลงเลขข้อให้ถูกต้องในช่องที่กำหนดให้ชัดเจน
- ข้อ ๑๓ ให้เขียนคำตอบทั้งสองหน้ากระดาษ ถ้าสมุดเล่มเดียวไม่พอ ให้ขอเพิ่มได้ แล้วแจ้งเจ้าหน้าที่คุมสอบให้ยึดติดกับเล่มแรก
- ข้อ ๑๔ เมื่อมีสัญญาณหมดเวลาแล้ว ให้หยุดเขียนคำตอบทันที
- ข้อ ๑๕ ผู้สอบที่ฝ่าฝืนระเบียบ ข้อ ๔ ข้อ ๕ ข้อ ๖ ข้อ ๗ หรือ ข้อ ๘ อาจถูกปรับตัก หรืออาจถูกหักคะแนน ตามควรแก่กรณี

อ่านต่อหน้า ๑๓

กรรมการอัยการผู้ทรงคุณวุฒิ, กรรมการเนติบัณฑิตยสภา, กรรมการอำนวยการกอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, ประธานอนุกรรมการประชาสัมพันธ์เนติบัณฑิตยสภา, อนุกรรมการวิชาการ, อนุกรรมการพิจารณามาตรฐานการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตร์บัณฑิตฯ, อาจารย์ผู้บรรยายวิชากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ภาค ๑-๒ (ภาคปกติ) สำนักกอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, น.บ. (เกียรตินิยม), น.บ.ท., น.ม. นิติศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขานิติศาสตร์ (มหาวิทยาลัยทักษิณ)

๑) แก้ไขโดยมติที่ประชุมคณะกรรมการอำนวยการกอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา ครั้งที่ ๓๒๘ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

ข่าว เนติบัณฑิตยสภา

ทำบุญตักบาตรเฉลิมพระเกียรติเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษา

นายประเสริฐ เสียงสุทิวังค์ เลขาธิการสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา เป็นประธานในพิธีทำบุญตักบาตรข้าวสารอาหารแห้งและกล่าวคำถวายพระพรชัยมงคล สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๖ พรรษา ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ณ บริเวณโถง ชั้น ๑ อาคารเนติบัณฑิตยสภา ในวันพฤหัสบดีที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑ เพื่อเฉลิมพระเกียรติและถวายเป็นพระราชกุศลแด่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร โดยมีผู้อำนวยการกอง พนักงานเนติบัณฑิตยสภาและนักศึกษาสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา ร่วมทำบุญตักบาตรและร่วมถวายพระพรชัยมงคลฯ ด้วย

มอบเงินรางวัล

ดร.นันทนา ยูนิพันธ์ ทายาทเจ้าพระยามหิธร มอบเงินรางวัลจากเงินกองทุนทายาทเจ้าพระยาศรีธรรมวิเขตและเงินรางวัลจากเงินกองทุนทายาทเจ้าพระยามหิธรแก่นายศิริวัฒน์ คำสิงห์นอก เนติบัณฑิตที่สอบได้คะแนนยอดเยี่ยม (เกียรตินิยม) และสอบได้ที่ ๑ ในพิธีมอบโล่และเข็มเนติบัณฑิต สมัยที่ ๗๐ ณ ห้องบรรยายกรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ชั้น ๔ อาคารเนติบัณฑิตยสภา ในวันอาทิตย์ที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑

บรรณาธิการแฉล่อง

“พิพิธภัณฑ์สถาน” มีความสำคัญในฐานะสถาบันแห่งการอนุรักษ์มรดกอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ คือสถาบันแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตและเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ด้วยเหตุนี้ ในปีพุทธศักราช ๒๕๓๘ คณะรัฐมนตรีจึงได้มีมติเห็นชอบประกาศให้วันที่ ๑๙ กันยายนของทุกปี เป็น “วันพิพิธภัณฑ์ไทย” เพื่อน้อมรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ที่ทรงเล็งเห็นความสำคัญของพิพิธภัณฑ์ต่อการปลูกฝังให้คนไทยรักและหวงแหนในมรดกศิลปวัฒนธรรม อันเป็นสิ่งที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของความเป็นไทยและมีประโยชน์อย่างมหาศาลต่อการศึกษาและการเรียนรู้ของคนไทย

ปัจจุบัน ประเทศไทยมีพิพิธภัณฑ์ที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของหน่วยงานภาครัฐและเอกชนเป็นจำนวนมาก รวมทั้ง “พิพิธภัณฑ์รัชกาลที่ ๖” ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑ์ที่อยู่ในความดูแลของหน่วยบัญชาการรักษาดินแดน เป็นแหล่งเรียนรู้ประวัติศาสตร์อันเกี่ยวเนื่องกับพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ อีกแห่งหนึ่งในประเทศไทย

จุลสารชาวเนติบัณฑิตยสภา ประกอบด้วยเนื้อหา ดังนี้ บทความ เนื่องจากปก เสนอเรื่อง “วันพิพิธภัณฑ์ไทย” โดย ศิริอร เทศะบำรุง มณีสินธุ์, บทความ ปัญหาจากข้อหาหรือกฎหมายที่น่าสนใจ เสนอเรื่อง “การส่งร่างสัญญา/เอกสารทางกฎหมายให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจพิจารณา” โดย ลิตางค์ ตั้งศิริ กล่าวถึง สำนักงาน ก.ขอหารือว่าร่างข้อตกลงการจัดการศึกษาโดยสถาบันอุดมศึกษาที่มีศักยภาพสูงจากต่างประเทศ เป็นหนังสือที่ต้องให้สำนักงานอัยการสูงสุดตรวจพิจารณาก่อนการลงนามตามนัยมาตรา ๒๓(๒) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ หรือไม่, บทความ คำพิพากษาฎีกาที่น่าสนใจ เสนอเรื่อง “พยายามปล้นทรัพย์” โดย ผศ.ดร.สมหมาย จันทรเรือง โปรดติดตาม, บทความ เจาะฎีกาเด่น เสนอเรื่อง “การเริ่มนับอายุความในคดีอาญา” โดย รังสิชัย บรรณกิจวิจารณ์ และ มนต์ชัย ชินนทรลีลา กล่าวถึง การเริ่มนับอายุความในคดีอาญาซึ่งไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะ ศาลฎีกาจึงวางหลักกฎหมายเรื่องการนับอายุความในคดีอาญา โดยเทียบเคียงกับบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์, บทความ ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมาย เสนอเรื่อง “Trump-Kim Summit” โดย ภัทรวดี ไวยภาษ กล่าวถึง สถานการณ์ความน่าจะเป็นในคาบสมุทรเกาหลีภายหลังการประชุมพร้อมคำศัพท์ที่น่าสนใจ, บทความ เรื่อง “ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดชอบเมื่อรถยนต์สูญหายเพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัย” โดย มนต์ชัย ชินนทรลีลา, พัชรพร อนันตกุล และ อรรถพงษ์ คำวงศ์ กล่าวถึง ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดชอบเมื่อรถยนต์สูญหายเพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๓๙ โปรดติดตาม, ข้อสอบพร้อมธงคำตอบในการสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการอัยการ ในตำแหน่งอัยการผู้ช่วย พ.ศ. ๒๕๕๙ วิชากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ข้อ ๑๐ ปิดท้ายด้วย “มุขขำ” โดย สัตยา อรุณธารี

พบกันใหม่เดือนตุลาคม

ศิริอร เทศะบำรุง มณีสินธุ์

ติดตามอ่านจุลสารข่าวเนติบัณฑิตยสภาฉบับย้อนหลังได้ที่เว็บไซต์เนติบัณฑิตยสภา

<http://www.thethaibar.or.th>

เอกสารเผยแพร่ความรู้ แจกฟรี ห้ามจำหน่าย

(สงวนสิทธิ์ใช้ในกิจการของแผนกประชาสัมพันธ์ เนติบัณฑิตยสภาเท่านั้น)

จัดทำโดย คณะอนุกรรมการประชาสัมพันธ์ เนติบัณฑิตยสภา จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

เนติบัณฑิตยสภา เลขที่ ๓๒-๒ หมู่ที่ ๑๖ ถนนกาญจนาภิเษก แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

พิมพ์ที่ : บริษัท กรุงสยาม พิมพ์ชิ่ง จำกัด

๔๓/๑๓๒ ถนนพหลโยธิน แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐